Η ΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ

ΑΒΡΑΑΜ

ΔΡΑΜΑ ΙΕΡΟΝ

ΣΥΛΛΕΧΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ,
ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΑΠΛΩΝ.

ΜΕΤΑΤΥΠΩΘΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΗΔΗ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΗΚΟΥΣΑΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ.

ΒΕΝΕΤΙΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΤΥΠΟΓΡ. Ο ΦΟΙΝΙΞ
1881

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΒΡΑΑΜ.

ΣΑΡΡΑ.

ΙΣΑΑΚ.

ΣΥΜΠΑΝ.
ΣΟΦΕΡ. } Δοῦλοι τοῦ Ἀβραάμ.

ΑΝΤΑ.
ΤΑΜΑΡ. } Δοῦλαι τῆς Σάῤῥας.

Η ΘΥΣΙΑ
ΤΟΥ
ΑΒΡΑΑΜ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ξύπν' Ἀβραὰμ, ξύπν' Ἀβραὰμ, γείρου, κ' ἐπάνω στάσου,
Προσταγμ' ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς σοῦ φέρνω, κὶ ἀφοκράσου.
Ξύπνησε δοῦλε τοῦ Θεοῦ ξύπνησε πιστεμένε,
Καὶ νὰ κοιμᾶσ' ἀμέριμνα, τώρα καιρὸς δὲν ἔναι.
Ξύπνα, καὶ γροίκησ' Ἀβραὰμ, ἐκεῖνο ὁποῦ θέλει,
Ἀφέντης ὁποῦ προσκυνοῦν, καὶ τρέμουν οἱ Ἀγγέλοι.
Θυσίαν ἄξιαν καὶ ἁγνὴν, τὴν σήμερον ἡμέρα,
Θέλει ὁ Θεὸς κ' ἐπιθυμᾷ, ἀπὸ δικήν σου χέρα.
Δὲν θέλει πλειὸ θυσιὰν ἀρνιῶν, καὶ πράγματα φθαρμένα,
Μὰ μιὰν θυσίαν πιθυμᾷ, μεγάλην ἀπὸ σένα.
Τὸ τέκνον σου τὸ μοναχὸν, τὸ κανακάρικό σου,
Εἰς θυσίαν τὸ ἐπιθυμᾷ, τὸ θέλει ὁ Θεός σου.
Σ' τόπον ἀρνιοῦ, σ' τόπον ῥιφιοῦ, ὁρίζ' ὁ Θεὸς καὶ θέλει,
Νὰ θυσιάσῃς Ἀβραὰμ, τοῦ Ἰσαὰκ τὰ μέλη.
Καὶ ξύπνησέ το γλίγωρα, μὲ σὲ ἂς συνοδεύσῃ,
Κι' ἀνέβα σὲ ψιλὸ βουνὶ, ποῦ θέλω σ' ἑρμηνεύσει.
Κι' ἀνέβατο προθυμερὰ κ' εἰς τὴν κορφὴν σὰν φθάσῃς,
Σφάξε τὸ τέκνον, κάψε το, καὶ βλέπε μὴ δειλιάσῃς.
Σπούδαξε ξύπνα τὸ Παιδὶ, κ' ἔπαρτο μετὰ σένα,
Ξετέλειωσε προθυμερὰ τὰ σ' ἔχω μιλημένα.
Μὴν ἀναμένῃς Ἀβραὰμ πλειὰ δεύτερον μαντάτο,
Μὴ κλαίῃς, καὶ μηδὲ γροινιᾷς, γιατὶ ὁ Θεὸς γροικᾶτο.

Εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ γενῇ τοῦτ' ἡ θυσία τυχαίνει,
  Τέτοιας λογῆς εἶν' ὁρισμὸς, κ' ἡ ὀρδινιὰ δοσμένη.
Ἤκουσες τὴν παραγγελιὰν τοῦ Ποιητοῦ καὶ Πλάστη,
  Καὶ γείρου, κίνησε νὰ πᾷς, καὶ τὴν τρομάραν ἄστη.
Τοῦ λογισμοῦ σου ἡ συγνεφιὰ, κ' ἡ σκότασις ἂς πάψῃ,
  Κι ἂς ἔλθ' ἡ πιστοσύνη σου εἰς οὐρανοὺς νὰ λάμψῃ.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ὤφου, τρομάρα μὲ κρατεῖ, ζάλην μεγάλην ἔχω,
  Κοιμούμενος, ἢ ξυπνητὸς ἂν εἶμαι δὲν κατέχω.
Τί πρόσταγμα μοῦ ἤφερες, Ἄγγελ' ἀπὸ τὸν θρόνο,
  Τ' Ἀφέντη μας, καὶ ὥρισε νὰ κάμω τὸ δὲν σώνω.
Ὦ Βασιλεῦ τῶν Βασιλειῶν, καὶ τί γροικοῦν τ' ἀφτιά μου;
  Καὶ τ' εἶναι τοῦτο π' ὥρισες, τώρα στὰ γερατιά μου;
Πῶς νὰ τὸ δοῦν τὰ μάτια μου, κ' ἡ χέρα νὰ τὸ κάμῃ,
  Καὶ νὰ συντρέξῃ τὸ κορμὶ ποῦ τρέμει σὰν καλάμι;
Ὤφου, μὲ ποιὰν ἀποκοτιὰν, νὰ μπῇ στὴν ὄρεξί μου,
  Μὲ ποίου λέοντος καρδιαν, νὰ σφάξω τὸ παιδί μου;
Πῶς νὰ τὸ δῶ στὰ πόδια μου, ὡς ρίφι νὰ ταράσσῃ,
  Ὡς βόδι νὰ μουγκαλισθῇ, ὡς ψάρι νὰ σπαράσσῃ;
Κεἰν' ἡ εὐχὴ ὁποῦ 'δωκες, σ' ἐμένα κ' εἰς τὴν Σαῤῥα,
  Μηδὲν τὴν κάμῃς νὰ γενῇ. ἀνάγκη καὶ κατάρα.
Ἡ Σάῤῥα πλειὸ δὲν ἤτονε νὰ 'γγαστρωθῇ κοπέλι,
  Γιατ' ἦτον γριὰ καὶ ἀνήμπορη, κ' ἡ φύσις δὲν τὸ θέλει.
Κι ὡς ἔσμιξα στὰ γέρα της, ὥρισες κ' ἐγγαστρώθη,
  Καὶ μὲ τὸν θεῖον ὁρισμὸν, ἡ φύσις ἐκομπώθη.
Κ' ἐλπίζαμ' οἱ ταλαίπωροι, ὡς πέσει τὸ γομάρι,
  Νὰ μεγαλώσῃ, καὶ νὰ ζῇ, μὲ τὴν δικήν σου χάρι.
Καὶ τώρα τίς ἡ ἀφορμὴ, κ' ἄλλαξες τὸν σκοπόν σου;
  Κ' ἐπέρασε τὸ σπλάγχνος σου, κ' ἔφερες τὸν θυμόν σου;
Κύρι μου σὺ λυπήσου με, καὶ δὲς τὰ κλάματά μου,
  Καὶ μή με κάμῃς ἄπονον Κύρι στὰ γερατιά μου.

Α῎ν διὰ κρίμα ἡ χάρις σου ἀντάμειψιν γυρεύγῃ,
  Τιμώρησε τὸν ᾿Αβραὰμ, τὸ τέκνον τί σου φταίγει;
Πέμψε μου Κύριε πτωχειὰν, ἀνημποργιὰν, καὶ χρείαν,
  Καὶ τὸ παιδί μου γλύτωσε, ἀπ᾿ αὔτην τὴν θυσίαν.
Πολλὰ μαντριὰ μοῦ χάρισες, στεκούμενα κὶ ὁρίζω,
  Καὶ ἄλλον πλούσιον σὰν ἐμὲ, στὸν κόσμον δὲν γνωρίζω.
Ο῎λα τὰ πλούτη τὰ καλὰ, ἂς εἶναι γυρισμένα,
  Μὰ τὴν θυσίαν ποῦ ζητᾷς, μοῦ χάρισε κ᾿ ἐμένα.
Ε῎παρ᾿ Θεὲ τὸν ᾿Αβραὰμ, μ᾿ ὅ, τι καὶ ἂν ἀφθεντεύῃ,
  Καὶ ζωντανὸν τὸν ᾿Ισαὰκ, ἄφες νὰ σοῦ δουλεύῃ.
Μή μου τὴν σβύσῃς τὴν χαρὰν, τὴν εἶδε τὸ κορμί μου,
  Ὅταν ἐφανερώθηκε, στὸν κόσμον τὸ παιδί μου.
Κὶ ἂν ἔχω φταίσιμον ἐγὼ, κρίματα καμωμένα,
  Μὴν τὰ πλερώσ᾿ ὁ ᾿Ισαὰκ, τὰ σφάλματά μ᾿ ἐμένα.
Καϋμένον σπῆτι τοῦ ᾿Αβραὰμ, τίς σου ἔδωκε κατάρα;
  Καὶ ποῖον σκότος σ᾿ εὕρηκεν, ἀνεμικὴ κὶ ἀντάρα;
Η῾ μάνν᾿ ἡ δυστυχέστατη κοιμᾶται, δὲν κατέχει,
  Οὐδὲ γροικᾷ ἡ βαρειόμοιρη τὸ τί μᾶς περιτρέχει.
Α῎ς τῆς μακρύνω ἀπ᾿ ἐδῶ, τάχα μὴν τὸ γροικήσῃ,
  Καὶ πάρῃ πέτραν καὶ δαρθῇ, καὶ κακοθανατήσῃ.
Α῎ς πάγω νὰ προσευχηθῶ, τ᾿ ᾿Αφέντη ποῦ μ᾿ ὁρίζει,
  Ὁποῦ τὰ μέσα τῆς καρδιᾶς, καὶ τὰ κρυφὰ γνωρίζει.

Σηκώνεται ὁ ᾿Αβραὰμ ἀπὸ τὸ στρῶμά του,
καὶ γονατιστὸς προσεύχεται.

Κύριε, πειδὴ μετάθεσιν δὲν ἔχει τὸ μαντάτο,
  Ποῦ μοὔφερεν ὁ Ἄγγελος, ἐδῶ στὸν κόσμον κάτω.
Καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα, ποῦ μοὔκαμες Θεέ μου,
  Δὲν ἔχει πλειὸ μετανοιομὸν, μὲ σπλάγχνος γροίκησέ μου.
Ε῎παρέ μου τὸν ᾿Ισαὰκ, καὶ μή μου τὸν ἀφήσῃς,
  Μὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάνατον ὁ Κύρις μὴ θελήσῃς,

Τῆς σάρκας εἶν ὁ θάνατος, καὶ πάντα τὸν βαστοῦμεν,
Καὶ τοῦτον νὰ ξεφύγωμεν ποσῶς δὲν ἠμποροῦμεν.
Μὰ νὰ τὸν σφάξῃ ἄπονα ὁ πικραμένος Κύρις,
Μὴ τὸ ὁρίσῃς Πλάστη μου, ὁποῦσαι νοικοκύρης.
Σφάλλω καὶ πταίω σου πολλά, γνωρίζω τὰ κακά μου,
Πάλιν ἡ εὐσπλαγχνία σου νικᾷ τὰ σφάλματά μου.
Εἴδὲ κ' εἶναι ἀδύνατον, τοῦτο νὰ μεταθέσῃ,
Δός μου καρδιὰν καὶ ἀποκοτιὰν, κ' ἡ ψυχή μου ἂς μπορέσῃ.
Γιὰ τέκνον μου τὸν Ἰσαὰκ νὰ μήντονε γνωρίζω,
Γιατ' ἔχω σάρκα καὶ πονῶ, καρδιὰν καὶ λακταρίζω.
Καὶ σὺ Θεὲ ποῦ τ' ὥρισες, δὸς δύναμιν καὶ μέσα,
Νὰ κάμω τ' ἀνημπόρετα σήμερον μπορεμένα.
Νὰ τὸν ἰδῶ ποῦ καίεται, χωρὶς κἂν νὰ δακρυώσω,
Καὶ τὴν θυσίαν ποῦ ζητᾷς, σωστὴν νὰ τήνε δώσω.

ΣΑΡΡΑ.

Ὤ 'Αβραάμ, ὤ Ἀβραάμ, τί εἶναι τὰ δηγᾶσαι;
Νειρεύγεσαι, ἢ ξυπνητὸς εἶσαι, καὶ δὲν κοιμᾶσαι;
Σίμωσε, πέ μου το καὶ μὲ, τί πρᾶγμα σὲ βαραίνει;
Τίς σοῦ μιλεῖ, μὲ ποιὸν μιλεῖς; ποῦν' ἡ λαλιὰ ποῦ βγένει;

ΑΒΡΑΑΜ.

Γυνή μου δὲν νειρεύομαι, τὸ στόμα μορμουρίζει,
Τὴν προσευχήν μου στὸν Θεὸν κάμνω, ποῦ μᾶς ὁρίζει.
Μὲ παρακάλιον, προσκυνῶ, ὡσὰν κριματισμένος,
Τοῦ Πλάστου κάμνω δέησιν, κλιτὸς γονατισμένος.
Λοιπὸν μὴ στέκῃς ν' ἀγρυπνᾷς μὰ γύρισε, κοιμήσου,
Νυκτᾶναι, κι' ἄμ' ἀκούμπισε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

ΣΑΡΡΑ.

Δὲν εἶν' καιρὸς τῆς προσευχῆς· τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις;
Ἡ ὁμιλιά σου φανερά, τὸ μαρτυρᾷ πῶς κλαίγεις.

Τὴν γλῶσσάν σου γροικῶ ξερὴν, θαμπὸν τ' ἀνάβλεμμά σου,
  Περγιωρισμένον σὲ θωρῶ, ἀπὸ τὸ γύρισμά σου.
Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ κείτωμαι, καὶ νᾆμαι ἀναπαυμένη,
  Μὰ θέλω νᾄλθω νὰ μοῦ πῇς, τ' εἶναι ποῦ σὲ βαραίνει.
Δὲν εἶν' καιρὸς δί ἀνάπαυσιν, δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ στρῶμα,
  Φαρμάκι ἔχεις 'Αβραὰμ, πολλὴ πικρὸν στόμα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Εἶς πόνος μ' ἔσφαξε δριμὺς, τώρα μὲ σφάζει κἰ ἄλλος,
  Νὰ λογιάσω δὲν μπορῶ ποιὸς νἆναι πλειὰ μεγάλος.
Τὸν ἕνα δὲν ἐδύνουμουν, τοὺς δυὸ πῶς νὰ γροικήσω;
  Καὶ τί λογῆς νὰ τῆς φανῇ, σὰν τῆς τ' ὁμολογήσω;
Κύριε σὺ ποῦ τ' ὥρισες, βόηθα τοῦ δουλευτῆ σου,
  Μετάστρεψε τὸ βάρος σου, καὶ παῦσε τὴν ὀργή σου.

ΣΑΡΡΑ.

Α'βραὰμ δὲν εἶναι πλειὰ καιρὸς, νὰ χώνῃς τὰ κρυφά σου,
  Τὰ μάτια σου μοῦ μολογοῦν, τὸ βάρος τῆς καρδιᾶς σου.
Βαρὺ μαντάτο καὶ πικρὸν, θὲς νἄχῃς γροικημένα,
  Πέτο λοιπὸν, καὶ μὴν δειλιᾷς, θαῤῥέψουτο καὶ μένα.
Πέτο, καὶ κἂν παρηγοριὰν, ἐγὼ σοῦ θέλω δώσῃ,
  'Αν ἡ βουλή μου παρεμπρὸς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σώσῃ.
Καὶ ἁπάλυνε στὰ λόγια μου, ἄφες σκληρίαν τὴν τόση,
  Δὸς θέλημα τῆς γλώσσας σου, νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.
Η' σάρκα μου 'ναι σάρκα σου, καὶ ἡ καρδιάμ' καρδιά σου,
  Δικά μου εἶν' τὰ πάθη σου, κ' οἱ πόνοι τῆς καρδιᾶς σου.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ε'κεῖνο, ὁποῦ μοῦ ζητᾷς, κ' ἐπιθυμᾷς νὰ μάθῃς,
  Μάθῃς τὸ θὲς, καὶ δῇς τὸ θὲς, καϋμένη σὰν τὸ μάθῃς.
Μὰ πρὶν γενῇ νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀποκοτιὰν δεν ἔχω,
  Γιατὶ τὴν γνώμην σου γροικῶ, ταῖς πρᾶξές σου κατέχω.

Γιατὶ θὰ κάμῃς ταραχὴν, ἂν σοῦ τ' ὁμολογήσω,
  Ὅταν βαλθῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, πάντα γυρίζ' ὀπίσω.
Τάξε μου καὶ νὰ μὴν σφαγῇς, νὰ κακοθανατήσῃς,
  Οὐδὲ νὰ μὴ σκανδαλισθῇς, ὅ, τι καὶ ἂν γροικήσῃς.
Νὰ κάμῃς πέτραν τὴν καρδιὰ, νὰ μὴ σοῦ δώσῃ πόνο,
  Καὶ τότε νὰ σοῦ διγηθῶ ἐκεῖν' ὁποῦ σοῦ χώνω.

ΣΑΡΡΑ.

Μολόγησέ μου το καὶ μὲ. ἂν ἀγαπᾷς τὴν Σάῤῥα,
  Εἰπέμουτο καὶ μὴ δειλιᾷς, καὶ ἂς παύσῃ ἡ τρομάρα.
Καὶ μὲ νὰ δῇς πολλὰ κλιτὴ, πολλὰ σιγονεμένη,
  Ἂν μοῦ εἰπῇς, πῶς Ἰσαὰκ, σήμερον ἀποθένει.

ΑΒΡΑΑΜ.

Λέγει σιγανά.

Καϋμένη κ' ἐπροφήτευσες ὡς ἦλθες πᾶ στὰ στρῶμα,
  Κ' ηὗρηκες τὄχα στὴν καρδιὰ πρὶν νὰ τὸ πῇ τὸ στόμα.

ΣΑΡΡΑ.

Δέμ' Ἀβραὰμ γονατιστὴν, πῶς σοῦ ζητῶ τὴν χάρι,
  Νὰ μοῦ τὸ πῇς, καὶ τὴν καρδιὰν νὰ κάμω σὰν λιθάρι.
Νὰ φοκρασθῶ μ' ἀπομονὴν, κ' εἰς ὅ, τι μοῦ μιλήσεις,
  Ποτὲ νὰ μὴν ἀντισταθῶ, μὰ νὰ γενῇ τ' ὁρίσεις.
Ὅσαν πλειὰ λὲς, κ' εἶναι βαρὺ ἐτοῦτο τὸ μαντάτο,
  Ἐτόσον πλειὰ τὰ λογικὰ μοῦ βάνεις ἄνω κάτω.
Καὶ τόσο πλειὰ αὐτ' ἡ καρδιὰ, μὲ ξεκινᾷ καὶ θέλει,
  Νὰ μάθω τ' εἶναι τὸ βαρὺ κακὸν ὁποῦ μᾶς μέλλει.
Μὴ στέκῃς σὲ παρακαλῶ, μὲ χείλη σωπασμένα,
  Μὰ νὰ χαρῇς τὸν Ἰσαὰκ, μολόγα το καὶ μένα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Κάτεχε πῶς Ἀφέντης μας, καὶ Πλάστης, καὶ Θεός μας,
  Θυσίαν ἐπεθύμησε νὰ κάμω τὸν Υἱόν μας.

Τὸν Ἰσαὰκ μοῦ ζήτησε, κὶ ὥρισε, δίχως ἄλλο,
Νὰ τόνε σφάξω, κ' εἰς φωτιὰν ἐπάνω νὰ τὸν βάλω.
Καὶ θέλει μὲ τὴν χέρα μου, ὅλα νὰ τὰ τελειώσω,
Κὶ ἀπάνω εἰς ὑψηλὸν βουνὶ, εὐχαριστιὰν νὰ δώσω.
Λοιπὸν τὴν πίκρ' ὡς φρόνιμη, διώξ' ἀπὸ τὴν καρδιά σου,
Δίωξε πᾶσαν σαρκικὴν λύπην ἀπὸ κοντά σου.
Τοῦτ' εἶναι ὀρδινιὰ Θεοῦ, ὁποῦ τὰ πάντ' ὁρίζει,
Τοὺς δούλους του τοὺς πιστικοὺς, τέτοιας λογῆς γνωρίζει.
Παρηγοροῦ σὰν γνωστικὴ, τίποτες μὴ βαραίνεις,
Ἀμ' εὐχαρίστα τὸν Θεὸν, εἰς ὅ,τι κὶ ἂν παθένῃς.
Αὐτὸς ὁρίζ' ἐσὲ κ' ἐμὲ, καὶ θέλει τὸν Υἱόν μας,
Τὸ θέλημά του ἂς γενῇ ὄχι τὸ ἐδικόν μας.
Τὸ τέκνον δὲν εἶν' ἐμᾶς, ἀλλ' εἶναι πλειὰ δικόν του,
Τώρα τὸ θέλει, ποιὸς μπορεῖ ναὐγῇ πτὸν ὁρισμόν του;

ΣΑΡΡΑ.

Ὤφου μαντάτο, ὤφου φωνὴ, ὤφου καρδιᾶς λακτάρα,
Ὤφου φωτιὰ ποῦ μ' ἔκαψεν, ὤφου κορμιοῦ τρομάρα.
Ὤφου μαχαίρια καὶ σπαθιὰ, ποῦ μπῆκαν στὴν καρδιά μου,
Κ' ἐκάμαν ἑκατὸν πληγαῖς, μέσα στὰ σωθικά μου.
Μὲ ποιὰν ἀπομονὴν νὰ ζῶ, νὰ μὴν εὐγ' ἡ ψυχή μου,
Ἔξαφνα μὲ τὸν θάνατον νὰ χάσω τὸ παιδί μου;
Κὶ ἂς ἤθελα γενῇ κωφὴ, τυφλὴ στὰ γερατιά μου,
Νὰ μὴ θωροῦν τὰ μάτια μου, νὰ μὴ γροικοῦν τ' ἀφτιά μου.
Μὰ νὰ θωρῶ, καὶ νὰ γροικῶ, τέκνον μου, πῶς σὲ χάνω,
Χίλιαις πληγαῖς εἰς τὴν καρδιὰ, καθ' ὥραν θὰ λαμβάνω.
Πῶς νὰ τὸ πληροφορηθῶ, νὰ μὴ παραλογίσω,
Καὶ τὸ μαντάτο τὸ πικρὸ, τίνος νὰ τὸ γροικήσω;
Ὢ μεγαλώτατε Κριτὰ, καὶ παῦσε τὸν θυμόν σου,
Στὴν σημερινὴν ἀπόφασιν, ἄλλαξε τὸν σκοπόν σου.
Τῆς δικαιοσύνης τὸ σπαθὶ, φύλαξε στὸ θηκάρι,
Πιάσε τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ποὖχει μεγάλην χάριν.

Καὶ μὲ ἐκείνην κρίνε σήμερον τὰ κακά μας,
  Καὶ ἂς τὸ τέκνον μας νὰ ζῇ, τώρα στὰ γερατιά μας.
Ἤ δὸς ἐμένα θάνατον, πρὶν ἀποθάνῃ ἐκεῖνο,
  Μὴ τὸ ὁρισ' ἡ χάρις σου, δίχως του ν' ἀπομείνω.
Ἐχάθηκέ μου δύναμις, ἐκόπηκ' ἡ καρδιά μου,
  Ἡ ψύ μου συμμαζώνεται, κ' ἤρθαν τὰ ὕστερά μου.
Βοήθανέ μου, καὶ δὲν μπορῶ, γροικῶ κ' εὐγέν' ἡ ψύ μου,
  Ἐτέλειωσαν τὰ ἔτη μου, ἐδιάβηκ' ἡ ζωή μου.

ΑΝΤΑ.

Βοηθᾶτε στὸ ἀνέλπιστον δοῦλοι, καὶ μαζωχθῆτε,
  Καὶ τὴν Κυράν μας τὴν καλὴν, πῶς εἶν' νεκρὰ νὰ δῆτε.

ΤΑΜΑΡ.

Δὲν λέγεις, χωρὶς ἀφορμὴ τί εἶχε κ' ἐλιγώθη,
  Κ' ἐχλώμνιανεν ἡ ὄψις της, καὶ τῶν νεκρῶν ὡμοιώθη;
Πιᾶστε νὰ τὴν σηκώσωμεν, νὰ πᾶμεν εἰς τὴν κλίνη,
  Δὲν εἶναι τούτη γιὰ ζωὴν, γλίγωρα μᾶς ἀφίνει.

ΑΒΡΑΑΜ.

Οὐαὶ στὸν κακοῤῥοίζικον, οὐαὶ στὸν κακομοίρη,
  Τὸν πονεμένον γέροντα, τὸν πικραμένον κύρι.
Ἀπάνω ςὲς καϋμὲς, καϋμὸν, κι' ἀπάνω εἰς πίκραις πίκραν,
  Καὶ πρὸς τὰ πρῶτα βάσανα, ἄλλα πάλιν μ' εὑρῆκαν.
Ὁ Ἰσαὰκ ἀπόφασις ἐδόθη ν' ἀποθάνῃ,
  Καὶ τώρα πάλιν Ἀβραὰμ, καὶ τὴν γυνήν του χάνει.
Ἐλόγιασά το κ' ἔλεγα, σὰν τῆς τὸ φανερώσω,
  Χάνω την, καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ τὴν γλυτώσω.
Ἂς εἶχα μάτια σκοτεινὰ, ἀφτιὰ νὰ μὴ φουκροῦμαι,
  Καὶ σιδερένιαν τὴν καρδιὰν στὸν πόλεμον ὁποῦ 'μαι.
Νὰ μὴ θωρῶ τὸ γίνεται, νὰ μὴ γροικῶ τὸν πόνο,
  Τὸν Κύριον νὰ εὐχαριστῶ, τὸ χρέος νὰ πληρώνω.

Μἄχει κ' ἡ σάρκα μερτικὸν, καὶ τὸ δικόν της θέλει,
  Νὰ σκορπισθοῦν, ὡσὰν καπνὸς, τὰ δολερά μου μέλη.
Τὴν σάρκα ὁποῦ μοὔδωκες, Πλάστη καὶ ποιητή μου,
  Ἄς τηνε νὰ θαραπαγῇ στὴν ἀγανάκτησίν μου.
Η' ὄρεξις καὶ ὁ λογισμὸς, εἶναι νὰ σοῦ δουλεύω,
  Τὰ σφάλματα τῆς σάρκας μου, καὶ βάρη νὰ γιατρεύω.
Μὴ στέκω πλειὸ νὰ καρτερῶ τὸ χρέος μου νὰ πληρώσω,
  Καὶ ὅ,τι μ' ἐζήτησ' ὁ Θεὸς, προθυμερὰ ἂς δώσω.
Τὸ θέλημά σου νὰ γενῇ, Κύριε κι' ὁρισμός σου,
  Ἀπ' ὅ, τ' εἶπες νὰ μὴν εὐγῇ ὁ δοῦλος ὁ δικός σου.
Η' χάρις σου μοῦ τὄπεμψε, καὶ πάλι μοῦ τὸ πέρνει,
  Καὶ τὰ καλὰ καὶ τ' ἀγαθὰ ἡ χάρις σου τὰ φέρνει.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ.

Βλέπε μὴ σφάλῃς Ἀβραὰμ, τώρα στὰ γηρατιά σου,
  Τὸ τέκνον ποῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, δὲν εἶναι πλειὸ τζ' ἐξᾶς σου.
Ὄχι τὸ τέκνον μοναχὰ, ἀμὴ καὶ τὸ κορμί σου,
  Τὸ σπῆτί σου, τὸ πρᾶγμά σου, τὰ πλούτη, κ' ἡ γυνή σου.
Αὐθέντην ἀποπάνω σου ἔχεις ὁποῦ σ' ὁρίζει,
  Ἐκεῖνον, ὁποῦ τὰ κρυπτὰ, καὶ καρδιαῖς γνωρίζει.
Λοιπὸν μὴ στέκῃς νὰ θωρῇς, κάμε, κ' ἡ ὥρα πάγει,
  Κρέμασε τὸ σκληρὸν σπαθὶ στὸ δεξιόν σου πλάγι.
Καὶ μίλησε τῶν δούλων σου μ' ὅλην τὴν ὄρεξίν σου,
  Ἄψε φωτίαν νὰ βαστᾷς, ξύπνησε τὸ παιδί σου.
Καὶ πρὶν ἡ Σάῤῥα σηκωθῇ, καὶ δῇ τὸν μισεμόν σου,
  Σπούδαξε σὺ ὅσον μπορεῖς, πήγαινε στὴν ὁδόν σου.

ΑΒΡΑΑΜ.

Σύμπαν, Σόφερ, δοῦλοι πιστοὶ, ξυπνᾶτε, σηκωθῆτε,
  Δουλειά σας θέλω καὶ τοὺς δυὸ, κ' ἐλᾶτε, μὴν ἀργῆτε.
Σπουδάξετε μὲ προθυμιὰ, γιατ' ὁ Θεὸς μὲ βιάζει,
  Νὰ καμ' ὁ νοῦς κ' ἡ ὄρεξις, ἐκεῖνο τὸ λογιάζει.

ΔΟΥΛΟΙ.

Αὐθέντη ἐπάμεσθεν κ' οἱ δύο· μὰ τ' εἶναι τὸ σπουδάζεις,
Καὶ μὲ φωνὴν λυπητερὰν, παρὰ ποτὲ μᾶς κράζεις;
Ποία δουλειὰ σὲ ξεκινᾷ; τί εἶν' ἡ βιὰ ἡ τόση,
Κ' ἐξύπνησες, κ' ἐνδύθηκες, δυὸ ὧραις νὰ ξημερώσῃ.
Πότ' ἔτοιαν ὥραν σηκωτὸν δὲν σ' ἴδαμεν, καὶ ὡς μοιάζει,
Μαντάτο τίποτας κακὸν, θὲ νἆναι ποῦ σὲ βιάζει.

ΑΒΡΑΑΜ.

Τὴν βιάν μου, καὶ τοὺς λογισμοὺς, τἄχω στὴν καρδιά μου,
Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ τὰ μιλῶ, κρατῶ τα διὰ δικά μου.
Κάμετ' ἐσεῖς μὲ προθυμιὰν, τὰ ὅσα θέλ' ὁρίσει,
Κ' εἰ ὅ, τι γλῶσσά μου σᾶς πῆ, κ' εἰς ὅ, τι σᾶς μιλήσει.
Πιάσετε ξύλα, δέσετε, διὰ φωτιὰν μεγάλην,
Στὸ κτῆνος τὰ φορτώσετε, νὰ πάμ' εἰς χώραν ἄλλην.
Θυσίαν ἐβουλήθηκα νὰ κάμω τοῦ Θεοῦ μου,
Καὶ θέλω μὲ τοῦ λόγου μου τὴν συντροφιὰν τοῦ υἱοῦ μȣ.
Σπουδάξετε προθυμερα, νὰ τὴν σακκοῦλαν πιάσ' την,
Νὰ πᾶ νὰ θυσιάσωμεν, στὸν Ποιητὴν καὶ Πλάστην.

ΣΟΦΕΡ.

Α'φέντ' ὁρίζεις τίποτας, ἀπὸ τὰ πρόβατά σου,
Νὰ κάμῃς τὴν θυσίαν σου, σὰν εἶν' τὸ μάθημά σου;
Νὰ προκινήσωμεν ἡμεῖς, νὰ πᾶμεν στὸ κοπάδι,
Καὶ νὰ σοῦ φέρωμεν ἀρνὶ, κριὸν, καὶ ῥίφ' ὁμάδι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Δοῦλοι πιστοί μου σήμερον, εἰς τούτην τὴν θυσία,
Μήτε ἀρνὶ, μήτε κριὸς, οὐ ῥίφι κάνει χρεία.
Καὶ κάμετε νὰ πηένωμεν, ἐγὼ τὴν ἔγνοιαν ἔχω,
Τ' ἀρνὶ ποῦ θὲ νὰ σφάξωμεν, ποῦ βρίσκεται, κατέχω.

Α῎ς πᾶ νὰ πιάσω τὸ σπαθὶ, τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι,
  Νὰ κάμω λέοντος καρδιὰν, καὶ σιδερένιον χέρι.
Α῎ς πάρω πυροβολικὰ, νὰ περπατῶ νὰ πηένω,
  Θωρῶ τὴν ὥραν πῶς περνᾷ, μὴ στέκω ν᾽ ἀναμένω.
Α῎ς πηένω πρίχου σηκωθῆ, ἡ λυπημένη Σάῤῥα,
  Μὴ κάμῃ πάλιν ταραχὴν, καὶ σκότισιν κἰ ἀντάρα.
Ε᾽τούτ᾽ ἡ χέρα σήμερον, ἔχει νὰ θανατώσῃ,
  Κεῖνο τὸ τέκν᾽ ὁπου᾽ βλέπα, ὁ ἥλιος μὴν τοῦ δώσῃ.
Καὶ θὲ νὰ κόψῃ τὸ σπαθὶ, τ᾽ ἀκονισμένον ἔχω,
  Ἕνα λαιμὸν ὀπ᾽ ἀκριβὸν, παρὰ ἐμένα ἔχω.
Τοῦτα τὰ πυροβολικὰ, ὁποῦ κρατῶ δεξιά μου,
  Θέλουσι ν᾽ ἅψουσι φωτιὰ, νὰ κάψουν τὴν καρδιά μου.
Δὲν εἶν᾽ καιρὸς νὰ καρτερῶ, ἡ ὥρα μὲ σπουδάζει,
  Τὸ θέλημα τ᾽ Ἀφέντη μου, κ᾽ ἡ ὀρδινιὰ μὲ βιάζει.
Α῎ς πᾶ ναυρῶ τὸ τέκνον μου, γλίγωρα νὰ σηκώσω,
  Νὰ τὸ ξυπνήσω νἄρχεται, νὰ μ᾽ ἀκλουθᾶ καμπόσω.
Νὰ πηένωμεν σπουδακτικοὶ σήμερον τὴν ὁδόν μας,
  Νὰ κάμωμεν τὸ ὥρισε, δὶ Ἀγγέλου ὁ Θεός μας.
Δίχως ἀντάραν καὶ φωνὴν, τοῦτ᾽ ἡ δουλειὰ ἂς γένῃ,
  Τώρα ποῦ ἡ Σάῤῥα κείτεται, ἀκόμη λιγωμένη.

ΑΝΤΑ.

Τάμαρ θωρῶ την τὴν Κυρὰν, κ᾽ εἶναι συνηφερμένη,
  Ἤνοιξε καὶ τὰ μάτια της, ὁποῦ ᾽τον λιγωμένη.
Τρέξε νὰ πᾶς στ᾽ Ἀφέντη μας, μὲ τὸ καλὸ μαντάτο,
  Πῶς ἡ Κυρ᾽ ἀναστήθηκεν, ἀπὸ τὸν ᾅδῃ κάτω.

ΤΑΜΑΡ.

Α᾽φέντη μὴ πικραίνεσαι καρδιά σου μὴ βαραίνῃ,
  Κ᾽ ἐξελιγώθη ἡ Κυρὰ, ὁποῦ ᾽τον λιγωμένη.
Καὶ πάσχει γιὰ νὰ σηκωθῇ, ναρθῇ νὰ σ᾽ εὕρῃ θέλει,
  Ἀμὴ θωρῶ την καὶ δειλιᾷ, καὶ κλαίει σὰν κοπέλι.

Ρ'ωτοῦμέν την νὰ μᾶς εἰπῇ, τί ἔχει καὶ θρηνᾶται,
  Κ'ἐκείνη δέν μας ὁμιλεῖ, μόνον ὀπ' ἀφοκρᾶται.
Στρέφετ' ἐδῶ, στρέφετ' ἐκεῖ, ὡσὰν περγιωρισμένη,
  Καὶ φαίνεταί σου, κ' ἐγνοιανὸν μαντάτον ἀνημένει.
Κάμε 'Αφέντη, μὴν ἀργῇς, νἄρθῇς νὰ τῆς μιλήσῃς,
  Κ'ἔλα νὰ τὴν εὐσπλαγχνιθῇς, νὰ τὴν παρηγορήσῃς.

ΑΒΡΑΑΜ.

Θαῤῥεῖ δουλεύτρα κ' ἔφερε μαντάτο ποῦ μ' ἀρέσει,
  Ἡ Σάῤῥα ξελιγώθηκε, κ' ἔχει νὰ μὲ μπερδεύσῃ.
Νὰ φανερώσῃ τοῦ παιδιοῦ τὸ φοβερὸν μυστήριον,
  Νὰ ξεχουρδίσῃ τὴν δουλειάν, νὰ δώσῃ πλειὰ κριτήριον.
Ὦ καὶ νὰ εἶχε κείτεται ἀκόμη λιγωμένη,
  Κἰ ἄνθρωπος μὲ τὸ λίγωμα ποτὲ δὲν ἀποθένει.
Νἄθελα πάρῃ τὸ παιδὶ, καὶ σὰν εἶχα μακρύνη,
  Ἂς ἤθελε ξελιγωθῇ κἰ αὐτὴ τὴν ὥραν κείνη.

ΤΑΜΑΡ.

Κυρά μου καλοκάρδισε, Κυρά μου ξεζαλίσου,
  Διῶξε τοὺς ἀναστεναγμοὺς, κἰ ἄλλαξε τὴν βουλή σου.
Συνήφερε τὰ λογικὰ, μὴν δειλιᾷς, μὴν κλαίῃς,
  Τὰ λόγια τὰ λυπητερὰ διῶξέτα, μὴν τὰ λέγῃς.

ΣΑΡΡΑ.

Α'φῆτε μ' ὁποῦ νἄμουνα σήμερ' ἀποθαμένη!
  Ὦ 'Αβραὰμ, καὶ 'Ισαὰκ, ποῦ νἆστε μακρεμένοι;
Εἰς ποιὰν ὁδὸν νὰ περπατῇ τὸ καναπάρικόν μου;
  Καὶ τίς μου τὸ ξενήτευσε τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου;

ΤΑΜΑΡ.

Κυρά μου μὴ κακοκαρδῇς· ἐδῶναι τὸ παιδί σου,
  Στὸ σπῆτ' εἶναι κἰ 'Αφέντης μας, δὲν εἶσαι μοναχή σου.

Στὸ στρῶμα εἶναι τὸ παιδὶ, κοιμᾶται ξεγνοιασμένον,
Κἰ 'Αφέντης μας στὴν ζώνην του ἔχει σπαθὶ ζωσμένον.
Καὶ μὲ τοὺς δȣλους του μιλεῖ, καὶ ταῖς δουλειαῖς του σάζει,
Μᾶχει σὰν κᾶποιον λογισμὸν, ὁποῦ τόνε πειράζει.

ΑΒΡΑΑΜ.

Πόνος παιδιοῦ, πόνος γυνῆς μὲ πολεμοῦν ὁμάδι,
Τῆς Σάῤῥας θλίψις δάκρυα, μὲ βάνουν εἰς τὸν ᾅδη.
Α'ς πάγω μέσα νὰ τὴν βρῶ, νὰ τὴν παρηγορήσω,
Νὰ σιγανέψῃ ταῖς φωναῖς, κἰ ὡρά 'ναι νὰ κινήσω.

ΣΑΡΡΑ.

Δὲν ἔχω πλειό μου νάκαρα, ἡ δύναμίς μου χάθη,
'Ετοῦτο φέρνουν οἱ καϋμοὶ, τῶν σωθικῶν τὰ πάθη.
Δὲν ἔχω πόδια νὰ σταθῶ, ζαλίζομαι νὰ πέσω,
Δὲν ἔχω νοῦν νὰ δέωμαι, καὶ νὰ παρακαλέσω.

ΑΒΡΑΑΜ.

Η'γαπημένη μου γυνὴ, κάνεις σὰν κοπέλι,
Τοῦτο ποῦ θὲ νὰ πάθωμεν, 'Αφέντης μας τὸ θέλει.
Σίμωσε κάτζε μετὰ μὲ, μὴν κλαίγεις, μὴ θρηνᾶσαι,
Μὲ κλάϋματα καὶ μὲ δαρμοὺς, καϋμένη δὲν γελᾶσαι.
Τὸ τέκνον ποῦ ἐκάμαμεν, δὲν εἶν' δική μας χάρι,
Ὁ Πλάστης μᾶς τὸ χάρισε, τώρα θὲ νὰ τὸ πάρῃ.
Τί θέλεις ὦ βαρυόμοιρη, νὰ κλαίῃς νὰ θρηνᾶσαι;
Καὶ τυραννᾷς με τὸν πτωχὸν, καὶ σὺ δὲν ὠφελᾶσαι;
Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ κλάϋματα, Σάῤῥα μου θυγατέρα,
Εἶναι καιρὸς παρηγοριᾶς, ὑπομονῆς ἡμέρα.

ΣΑΡΡΑ.

Ω῏ τί μυστήριον φρικτόν! ὢ τί καϋμὸς καὶ πάθος!
Ὅταν μοῦ ποῦσι τέκνον μου, τὸ πῶς ἐγίνης ἄθος.

Ω"φου! μὲ ποιὰν ἀποκοτιὰ νὰ δυνηθῇς νὰ σφάξῃς,
Τέτοιον κορμὶ ἀκριμάτιστον, καὶ νὰ μηδὲν τρομάξῃς;
Θέλεις το νὰ σκοτεινιασθοῦν τὰ μάτια σου, τὸ φῶς σου,
Καὶ νὰ νεκρώσῃ τὸ παιδὶ νὰ ξεψυχήσ' ὀμπρός σου;
Μὲ ποιᾶς καρδιᾶς ἀπομονὴν, ν' ἀκούσῃς τὴν φωνήν του,
"Οταν ταράξ' ὡσὰν ἀρνὶ, ὀμπρός σου τὸ κορμί του;
Ω"φου παιδὶ τζ' ὑπακοῆς, ποῦ μέλλεις νὰ στρατεύσῃς;
Σποιὸν τόπον σὲ καλέσασι, νὰ πᾶς νὰ ταξιδεύσῃς;
Καὶ πότε νὰ σὲ καρτερῇ ὁ Κύρις κ' ἡ Μητέρα;
Ποιὰν ἑβδομάδα, ποιὸν καιρὸν, ποιὸν μῆνα, ποιὰν ἡμέρα;
Ω"φου τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς, καὶ πῶς νὰ μὴν τρομάσουν,
"Οταν εἰς ἄλλονοῦ παιδιοῦ, γροικήσω τ' ὄνομά σου;
Τέκνον μου πῶς νὰ δυνηθῶ, τὴν ἀποχώρησίν σου,
Πῶς νὰ γροικήσ' ἄλλοῦ φωνὴν, ἀπὸ τὴν ἐδικήν σου;
Τέκνον μου καὶ γιατ' ἤθελες, νὰ λείψῃς ἀπὸ μένα,
Ἐγίνης τόσον φρόνιμον, παρὰ παιδὶ κανένα.
Τάσσω σου Υἱέ μου τὸν καιρὸν, ποῦ θέλ' ἀκόμη ζήσει,
Νὰ μὴ ἀφήσω κοπελιοῦ γλῶσσαν νὰ μοῦ μιλήσῃ.
Καὶ νὰ θωροῦν τὰ μάτιά μου πάντα τῆς γῆς τὸν πάτον,
Καὶ νὰ θυμοῦμαι πάντοτε τὸ σημερνὸν μαντάτον.

ΑΒΡΑΑΜ.

Σάῤῥα μὴ δίδῃς πλειὰ καϋμὸν, καὶ πάθη στὴν καρδιά μου,
Καὶ κάμεις μ' ἀνυπόληφτον, δοῦλον στὰ γερατιά μου.
Μή μου δειλιᾶς τὴν ὄρεξιν, νὰ μὴ γιαγύρ' ὀπίσω,
Καὶ πιάσω ἄρμα καὶ σφαγῶ, καὶ κακοθανατήσω.
Τὸν λογισμὸν συνήφερε, τὰ σφάλματά σου φτιάσε,
Καὶ δὲν ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ, ἐτοῦτα ποῦ δηγᾶσαι.
Καὶ τίνος ἀντιστέκεσαι, κλαίεις καὶ δὲν εἰρνεύγεις,
Καὶ τοῦ Θεοῦ τοὺς ὁρισμοὺς, κάθεσαι καὶ γυρεύγεις.
Τὸ τέκνον μας, καὶ τὸ κορμὶ, ψυχὴ, καὶ τὰ καλά μας,
"Ολα τοῦ πλάστη μας Θεοῦ, δὲν εἶναι ἐδικά μας.

Μόνον νὰ πέμψ' ἡ χάρις του, σὰν παγ' ἐνώπιόν του,
Τοῦτ' ἡ θυσιὰ ποῦ μελετῶ, νὰ παύσῃ τὸν θυμόν του.
Δὲν θέλω πλειὸ νὰ καρτερῶ, δὲν θέλω ν' ἀναμένω,
Πᾶ νὰ ξυπνήσω τὸ παιδὶ, νὰ σηκωθῇ, νὰ πιένω.

ΣΑΡΡΑ.

Ἐννιὰ μῆνες σ' ἐβάσταξα, τέκνον μου κανακάρι,
Στοῦτο τὸ κακοῤῥοίζικο, καὶ σκοτεινὸν κουφάρι.
Τρεῖς χρόνους Υἱέ μου σοῦ ἔδιδα τὸ γάλα τῶν βυζῶν μου,
Καὶ σύσουνε τὰ μάτια μου, καὶ σύσουνε τὸ φῶς μου.
Ἐθώρουν κ' ἐμεγάλωνες ὡσὰν δενδροῦ κλονάρι,
Κ' ἐπλήθυνες ςὴν ἀρετὴν, στὴν γνώμην, κ' εἰς τὴν χάρι.
Καὶ τώρα πέμου ποιὰ χαρὰ, βούλεσαι νά μου δώσῃς,
Ὡσὰν βροντὴ, σὰν ἀστραπὴ, θὲ νὰ χαθῇς, νὰ λειώσῃς.
Κ' ἐγὼ πῶς εἶναι μπορετὸ, δίχως σου πλειὸ νὰ ζήσω,
Ποιὸ θάῤῥος ἔχω, ποιὰν δροσὰν, στὰ γέρα μου τὰ πίσω.
Πόσην χαρὰ τ' ἀνδρόγυνον, ἐπήραμεν ἀντάμι,
Ὅταν μᾶς εἶπεν ὁ Θεὸς, τὸ πῶς σὲ θέλω κάμει.
Καϋμένο σπῆτι τ' Ἀβραὰμ, πόσαις χαραῖς ἠξώθης,
Παιδάκι μ' ὅταν ἔπεσες, στὴν γῆν κ' ἐφανερώθης.
Πῶς ἐγυρίσαν ἡ χαραῖς, σὲ θλίψαις, σμιὰν ἡμέραν,
Πῶς ἐσκορπίσαν τὰ καλὰ, σὰν νέφη στὸν ἀέρα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Μὴ τὰ λογιάζωμεν αὐτὰ, μέλλει του νὰ ποθάνῃ,
Οὐδ' ὄφελος οὐδὲ καλὸν, τὸ κλάϋμα σου τοῦ κάνει.
Μόνον βαραίνεις τὸν Θεὸν, καὶ χάριν δὲν μᾶς ἔχει,
Στὴν θυσίαν τὴν κάνομεν, γιατ' ὅλα τὰ κατέχει.
Διῶξε τοὺς ἀναστεναγμοὺς, καὶ ἄφες καὶ τὴν πίκραν,
Τὸν πλάστην εὐχαρίστησε, εἰς ὅ, τι μᾶς εὐρῆκαν.

ΣΑΡΡΑ.

Υ῞παγε ῎Ανδρα μου καλὲ, ἐπειδὴ Θεὸς τὸ θέλει,
῎Αμε καὶ νἆν' ἡ στράτα σας γάλα, δροσαῖς, καὶ μέλι.
Α῎με ποῦ νὰ σὲ λυπηθῇ ὁ Θεὸς νὰ σ' ὑπακούσῃ,
Γλυκιὰν φωνὴν εἰς τὸ βουνὶ, σήμερον νὰ σοῦ ποῦσι.
Καὶ ἄς τάξω, δὲν τὸ γέννησα, μὴ δ' εἶδά το ποτέ μου,
Μὰ ἕνα κερὶν ἀφτούμενον ἐκράτουν, κ' ἔσϐυσέ μȣ.

ΑΒΡΑΑΜ.

Κάμε καὶ μὴ πικραίνεσαι, σπούδαξε νὰ τὸ ντύσῃς,
Καὶ φίλησε τὰ χείλη σου, νὰ τ' ἀποχαιρετήσῃς.
Ο'ρδίνιασέ το γλίγωρα, ντύσετο νὰ κινήσῃ,
Κ' ἐκεῖνος ὁποῦ τ' ὥρισε, νὰ σὲ παρηγορήσῃ.

ΣΑΡΡΑ.

Ε'πὰ τὸ φῶς ὁποῦ 'βλεπα, ἐπὰ ἡ γλυκιά μου ζῆσι,
Τὰ μάτια, τὰ δὲν ὥρισεν ὁ Πλάστης νὰ μ' ἀφήσῃ.
Ε'πὰ τ' ἀφτούμενον κερὶ, ποῦ μελετᾷς νὰ σϐύσῃς,
Καὶ τὸ κορμὶ ὁποῦ ζητᾷς, νὰ κακοθανατήσῃς.
Ω'σὰν ἀρνάκι κείτεται, καὶ σὰν πουλὶ κοιμᾶται,
Κ' εἰς τοῦ Κυροῦ τὴν ἀπονιὰν, πολλὰ παραπονᾶται.
Θωρεῖς τὸ τέκνον τὸ γλυκὺ, τὸ τέκνον τὸ καϋμένον,
῞Οτι ἐδὰ παρὰ ποτὲ, εἶν' ἀποχλομιασμένον.
Ι'δὲ τὴν ταπεινότητα, ἰδὲ τὸ πρόσωπόν του,
Πῶς φαίνεταί σȣ καὶ γροικᾷ, καὶ βλέπει τὸν σφαγμόν τȣ.
Παιδάκι μου καὶ νὰ θωρῇς, ὄνειρον πικραμένον,
Γιὰ ἐκεῖνο κείτεσαι κλιτὸν, καὶ παραπονεμένον.
Ο'λόχαρον ἐψὲς ἀργὰ, σ' ἔθεκα καλογυιέ μου,
Καὶ μὲ χαιράμενην καρδιὰν, ἤμουν παρὰ ποτέ μου.
Η῎στεκα κ' ἐκαμάρωνα, τοῦ ὕπνου σου τὴν ζάλην,
Κι' ὀρέγουμουν νὰ σὲ θωρῶ, κ' εἶχα χαρὰν μεγάλην.

Α'ποκοιμούσουν τέκνον μου παίζωντας μετὰ μένα,
Σ' πολλὴ χαρὰν εὑρίσκουμϑν παρ' ἄνθρωπον κανένα.
Καὶ τώρα ποιὰ ἡ ἀφορμὴ, καὶ θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς,
'Ολότυφλην καὶ σκοτεινὴν τοῦ πόνου καὶ τῆς κρίσις;

ΑΒΡΑΑΜ.

Μὴ θέλῃς μὲ τὸ κλάϋμά σου νὰ τοῦ ξεφανερώσῃς,
Τέτοιο μυστήριο φοβερὸν, καὶ νὰ τὸ θανατώσῃς.
Μὰ σιγανὰ τὸ ξύπνησε, τὸ κλάϋμα σκόλασέ το,
Μὲ τὰ κανάκια τ' ἔνδυσε, κὶ ἀποχαιρέτησέ το.

ΣΑΡΡΑ.

Ποιὸ πρόσωπον, καὶ ποιὰ καρδιὰ νὰ δυνηθῇ νὰ χώσῃ,
Τέτοιον μυστήριον φρικτὸν, νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ;
Ξύπνησε κανακάρικο, καὶ ἀκριβαναθρεμμένο,
Νὰ πᾶς εἰς τὴν ξεφάντωσι, ποῦ σ' ἔχουν καλεσμένο.
Ντύσου νὰ βάλῃς σκολῃνὰ, ῥοῦχα τοῦ μισεμοῦ σου,
Καὶ ν' ἀκολουθᾷς τϑ χάρου σου, ἀμ' ὄχι τοῦ Κυροῦ σου.
Τέκνον τοῦ θελημάτου μου, ποῦ νἄχῃς τὴν εὐχήν μου,
'Ο θάνατός σου φέρνει μου, εἰς τέλος τὴν ζωήν μου.
Η' εὐχῆ τζ' εὐχῆς μου, τέκνον μου, εἰς τὰ στρατεύματά σου,
Καὶ νἆν ὀμπρὸς καὶ ὀπίσω σου, κ' εἰς τὰ παιδόξαλά σου.

ΑΒΡΑΑΜ.

Σώπα, μὴ κλαίῃς μὴ μιλῇς, Σάῤῥα, παρακαλῶσε,
Καὶ σύρε μίσεψ' ἀπ' ἐδῶ, καὶ τόπον μᾶσε δόσε.
Μὴ τὸ ξυπνήσῃς τὸ παιδὶ, μὲ πικραμένα λόγια,
Μὰ κάμε σιδερνὴν καρδιὰν, κ' ἄφες τὰ μοιρολόγια.

ΣΑΡΡΑ.

Σωπένω καὶ ἄφες μ' 'Αβραὰμ, κ' ἐγὼ νὰ τὸ ξυπνήσω,
Νὰ τὸ στολίσω τὸ φτωχὸ, καὶ νὰ τ' ὀμορφουνδύσω.

Κάλεσμα τ' ὄχουν σήμερον, καὶ γάμον εἰς τὸν ᾅδη,
Κ' ἄφες νὰ καλορδινιασθῇ, νὰ μὴν τοῦ βροῦν ψεγάδι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Φέρεμ' ἐμὲ τὰ ῥοῦχά του· ἐδῶ δὲν θέλω νᾶσαι,
Οὐδὲ τὰ λέγει τὸ Παιδὶ, δὲν θέλω ν' ἀφοκρᾶσαι.
Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸν, Σάῤῥα, νὰ τὸ βαστάξῃς,
Ὡσὰν τὸ δῇς νὰ σηκωθῇ, νὰ μὴν ἀναστενάξῃς.
Νὰ τρέχουσι τὰ δάκρυά σου, ἕως τῆς γῆς τὸν πάτο,
Καὶ τὸ παιδ' εἶναι φρόνιμον, καὶ παρευθὺς γροικᾶτο.
Μάθημα ἔχει τὸ φτωχὸν, καὶ ὡς σηκωθῇ τὸ κάνει,
Νὰ κρέμαται στὸ στῆθός σου, νὰ σὲ περιλαμβάνῃ.
Καὶ ὅταν ξυπνήσῃ νὰ σὲ δῇ, κρεμᾶται στὸν λαιμόν σου,
Καὶ φανερώνεις τον εὐθὺς, καὶ λέγεις τὸν καϋμόν σου.
Πήγαινε σὲ παρακαλῶ, καὶ δὸς μ' ὅλα τὰ ῥοῦχα,
Καὶ δός μου καὶ τὰ σκοληνὰ, ἐκεῖνα ὁποῦ τοὖχα.

ΣΑΡΡΑ.

Τουτᾶναι ὁποῦ ἔβανε τ' ἄτυχο κάθε σκόλη,
Ὁποῦ τὰ μυριορέγονταν, καὶ καμαρῶναν τ' ὅλοι.
Τοῦτ' ἔχουσι νὰ ματωθοῦν, τὴν σήμερον ἡμέρα,
Καὶ τὸ παιδὶ θὲ νὰ σφαγῇ, ἀπὸ Κυροῦ τὴν χέρα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ὦ Σάῤῥα καὶ λυπήσου με, καὶ αὐτὰ τὰ λόγια πάψε,
Χῶσε τὰ δάκρυά σου γιὰ δὰ, καὶ σὰν μισεύσω κλάψε.
Μὰ στοῦ Θεοῦ τὸ ζήτημα νὰ κλαίῃς, τί κερδαίνεις;
Μόνον ψυχὴν ταλαιπωρεῖς, καὶ τὸ κορμὶ βαραίνεις.
Πήγαινε λέγω, καὶ ὁ καιρὸς μὲ βιάζει νὰ κινήσω,
Νὰ τὸ ξυπνήσω σιγανὰ, καὶ ἀγάλια νὰ τὸ ντύσω.

ΣΑΡΡΑ.

Πάγω σ' τόπον ἀπόκρυφον, νὰ σηκωθῇ πτὸ στρῶμα,
Μιὰν ὥραν Ξὲ νὰ τὸ κρατῶ, νὰ τὸ φιλῶ στὸ στόμα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Πήγαινε Σάῤῥα, καὶ ὁ Θεὸς πάλιν τὴν ἔγνοιαν ἔχει,
Ἂν τ' ἀναστήσ' ἀπὸ νεκρὸ, καὶ μένει τίς κατέχει;
Καὶ ζωντανὸν ἀπὸ φωτιὰν ἂν Ξέλῃ, μᾶς τὸ βγάνει,
Ἄγγελοι τοῦ δουλεύγουσι, καὶ ὅ, τ' ὁρδινιάσει, κάνει.

ΣΑΡΡΑ.

Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἴντα ἡ βιάσ' ἡ τόση;
Παρηγοριὰν τῶν πελελῶν, δίδουν ὁπόχουν γνῶσι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ὢ Ἰσαὰκ, ὢ Ἰσαὰκ, ξύπνησε τὸ παιδί μου,
Ξύπνησε, γείρου νὰ ντυθῇς, ποῦ νἄχῃς τὴν εὐχή μου.

ΙΣΑΑΚ.

Τίς εἶν' ἐδῶ; τίς μου μιλεῖ; τίς με κουνεῖ; ἄς μ' ἀφήσει,
Νυστάζω καὶ ζαλίζομαι, κ' ἦρθε νὰ μὲ ξυπνήσῃ.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ξύπνησε κανακάρι μου, κ' ἐγὼ μ' ὁποῦ σὲ κράζω,
Δουλειὰ σὲ Ξέλω βιαστικὴ, γιὰ κεῖνο σὲ σπουδάζω.

ΙΣΑΑΚ.

Μήμε ξυπνήσῃς καὶ ἄφες με, ὕπνον γλυκὺ κοιμοῦμαι,
Νύκταν πολλὴ, καὶ ἂς πέσωμεν καλὲ ν' ἀναπαυτοῦμε.
Μήμε ξυπνᾷς νὰ μὲ χαρῇς, νὰ ζήσῃς ἀφεντάκι,
Μὴ με πειράζῃς, ἄφες με νὰ κοιμηθῶ λιγάκι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Θωρῶ καὶ πλειὰ παρὰ ποτὲ, ὁ ὕπνος νὰ ζαλίζῃ,
Τάχα γροικᾷ τὸ τέλος του, γιαύτως παραμανίζει;
Ξύπνησε τὸ παιδάκι μου, νὰ πάμ' εἰς περιβόλι,
Θυσίαν θὲ νὰ κάμωμεν σήμερ', ὁποῦναι σκόλη.

ΙΣΑΑΚ.

Ὤφ' Ἀφεντάκι μου γλυκὺ, καὶ ἂς ἤθελες μ' ἀφήσει,
Καὶ μὲ τὴν ὥραν τοῦ σκολιοῦ, ἐγὼ 'θελα ξυπνήσει.

ΑΒΡΑΑΜ.

Σάῤῥα ἄμε κάμε προσευχὴν, δέησ' εἰς τὸν Θεόν μας,
Καὶ κάμε πέτρα τὴν καρδιὰν, στὸν ἀπομησεμόν μας.
Καὶ ἀνήμενέ μας νἄρθωμεν, [καὶ] ἂν τύχῃ νὰ γυρίσω,
Ὁμάδι μὲ τὸν Ἰσαὰκ, νὰ σὲ παρηγορήσω.

ΣΑΡΡΑ.

Μὲ τῆς καρδιᾶς τ' ἀπόκτυπο, θέλω σᾶς ἀναμένει,
Μ' ὅ, τ' ἐδοχὴν στὰ σίδερα, ἔχουν οἱ φλακιασμένοι.
Ὁ'π' ἀνημένουν τῆς φυλακῆς τὴν πόρτα νὰ κτυπήσῃ,
Νὰ ἔμπῃ μέσα ὁ δήμιος, νὰ τοὺς πισταγγονήσῃ.
Νὰ τοὔσε δώσῃ θάνατον ἄγριον, ματωμένο,
Τοιούτους ἀντεροσπασμοὺς σήμερον ἀναμένω.
Μὲ τέτοιον ἀποκτυπημὸν, ὅτε μοῦ κατακροῦσιν,
Θέλ' ἀνημένει τὸ πικρὸν μαντάτο νὰ μοῦ ποῦσιν.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ἔλα νὰ πᾶμε τέκνον μου, μὴ στέκωμεν νὰ ζήσῃς,
Νὰ ξεφαντώσῃς σήμερον, καὶ νὰ καλοκαρδίσῃς.

ΙΣΑΑΚ.

Ὁ' λογισμός μου δὲν μπορεῖ, καὶ ὁ νοῦς νὰ τὸ γροικήσῃ,
Γιὰ ποί' ἀφορμὴν ἡ μάννα μου δὲν ἦρθε νὰ μὲ ντύσῃ.
Ε'σὺ ποτὲ δὲν μ' ἔντυσες, βαριέσαι τὰ κοπέλια,
'Αμ' ἔνδυνέ μ' ἡ μάννα μου μὲ χάχαρα καὶ γέλοια.
Καὶ τώρα ποιὰ ἡ ἀφορμὴ, κ' ἡ μάννα μου μ' ἀφῆκε,
Κ' εἶδάτην μὲ βαριὰν καρδιὰν, στὴν κάμερα κ' ἐμπῆκε;

ΑΒΡΑΑΜ.

Μᾶς ὁρδινιάζει τὸ φαϊτὸ, ποῦ θὲ νὰ μᾶσε δώσῃ,
Νὰ πάρωμε στὴν στράταν μας ψωμὶ, κρασὶ καὶ βρῶσι.

ΙΣΑΑΚ.

Καὶ πέμουτο πατέρα μου, ποῦ μελετᾷς νὰ πᾶμεν,
Στὸ σπῆτι δὲ γυρίζομεν, ἀπονωρὶς νὰ φᾶμεν;

ΑΒΡΑΑΜ.

Θυσίαν θὲ νὰ κάμωμεν, κ' εἶναι μακρὰ λιγάκι,
Εἰς ἕνα τόπον ὄμορφον, εἰσὲ ψιλὸ βουνάκι.
Γιὰ κεῖνο εἰν' ἡ μάννα σου, σὰν κακοκαρδισμένη,
Γιατ' εἶπά της, ἔξω μένομεν, καὶ μὴ μᾶς ἀναμένῃ.

ΙΣΑΑΚ.

Πήγεν' ἐμπρὸς πατέρα μου, κ' ἐγ' ἀκλουθῶ σου ὀπίσω,
Μὰ θὲ νὰ δῶ τὴν μάννα μου, πρὶ παρὰ νὰ κινήσω.

ΣΑΡΡΑ.

Παιδί μου κανακάρι μου, θάῤῥος καὶ ἀπαντοχή μου,
Παρηγοριὰ, καὶ ζῆσι μου, ὕπαγ' μὲ τὴν εὐχή μου.

ΙΣΑΑΚ.

Μάννα τὰ τόσα σου φιλιὰ σ' ἔγνοιαν πολλὴ μὲ βάνουν,
Τὰ μάτια σου ποῦ τρέχουσι, καὶ δυὸ ποτάμια κάνουν.
Ποιὰ πίκρα σ' εὗρε ξαφνικὴ, καὶ κλαῖς, δὲν εἰρηνεύγεις;
Καὶ ἀπὸ τὰ νύχ' ὡς τὴν κορφὴν, ὅλον μὲ πασπατεύγεις;

ΣΑΡΡΑ.

Δὲν ἔχω Γιέ μου τίποτας, μὴ γνοιάζεσαι, νὰ ζήσῃς,
Καλόκαρδος εἰς τὸ βουνὶ, ἄμε νὰ προσκυνήσῃς.

ΙΣΑΑΚ.

Μάννα μου στὴν ξεφάντωσιν, πᾶ νὰ σοῦ φέρω μῆλα,
Καὶ κλωναράκια τῶν δενδρῶν, μὲ μυρισμένα φύλλα.
Ἂν λάχῃ καὶ ἄλλο τίποτας ἔμορφο, σοῦ τὸ φέρνω,
Καὶ ἂν μὲ γυρέψ' ὁ δάσκαλος, πέτου ταχιὰ γιαγέρνω.

ΣΑΡΡΑ.

Ταῦτα τ' ἀπήδια μούχασιν ἀπὸ τὸ ψὲς δομένα,
Καὶ ξαργιτοῦ τὰ φύλαγα, παιδάκι μου γιὰ σένα.
Καὶ βάλετα στὸ στῆθός σου, φᾶτα ὡσὰν διψάσῃς,
Ὡσὰν τὸ μέλ' εἶναι γλυκυὰ, πιᾶσ' νὰ τὰ δοκιμάσῃς.

ΙΣΑΑΚ.

Μάννα μου γιατὶ λουκτουκᾷς καὶ κλαῖς καὶ δὲν εἰρηνεύγεις;
Καὶ τί κακόν μου μελετᾷς, καὶ τὰ μοῦ προφητεύγεις;
Παράξενον μοῦ φαίνεται, σ' ἔγνοια μεγάλην μπαίνω,
Τάχ' ἀνεβαίνω τὸ βουνὶ, μὰ κάτω δὲν γιαγέρνω;

ΑΒΡΑΑΜ.

Ἂς πιένωμεν παιδάκι μου, καὶ μὴ παραθεσμοῦμεν,
Καὶ τὰ καλὰ, καὶ τἄμορφα σήμερον πᾶ νὰ βροῦμεν.

Η' μάννα σου εἶν' λυπητερή, γιὰ κεῖνο δὲν σιμώνει,
  Θωρεῖ μας πῶς μισεύγομεν, διὰ τοῦτο ἀναδακρυώνει.
Α῎ντα, Τάμαρ, σφαλίσετε, καὶ ἀμέτε στῆς Κυρᾶς σας,
  Τώρ' ἔχει χρειὰ παρὰ ποτὲ, ἀπὸ τὴν συντροφιά σας.
Μὴν ἀπομένει μοναχὴ μ' ἂς εἶσθε μετ' ἐκείνη,
  Γιατ' ἔχει κάπιον λογισμὸν, ὁποῦ πολλὰ τὴν κρίνει.

ΤΑΜΑΡ.

Εἰς ὅ, τι σώνει γνῶσί μας, καὶ φθάν' ἡ ὁμιλιά μας,
  Ὅλα νὰ κοπιάσωμεν κ' ἡμεῖς γιὰ τὴν κυρά μας.

ΙΣΑΑΚ.

Τί εἶν' ἡ σποῦδα Κύρι μου πρίχου νὰ διαφωτίσῃ,
  Καὶ δὲν τὸν ἀνημένάμεν τὸν ἥλιον νὰ κεντήσῃ;

ΑΒΡΑΑΜ.

Ε'μένα εἶπεν ὁ Θεὸς Υἱέ μου νὰ κινήσω,
  Αὐγὴ, κ' εἰσὲ ψηλὸ βουνὶ νὰ πᾶ νὰ προσκυνήσω.
Καὶ νὰ σὲ πάρω συντροφιὰν, νὰ δῇς πῶς θυσιάζω,
  Νὰ πάρῃς ξόμπλι ἀπ' ἐμὲ, νὰ διάζῃς τὰ διάζω.
Καὶ κίνησα σὰν τὸ θωρεῖς, κατὰ τὴν ὁρδινιάν του,
  Κ' εἰς τοῦτο κανακάρι μου, τίς ξεύρει τὰ κρυφά του;

ΙΣΑΑΚ.

Γιὰ πέμουτο πατέρα μου, καὶ μὲ τὸν λογισμόν σου.
  Τί εἶναι, καὶ παραμιλεῖς μόνος καὶ μοναχός σου;
Τὸ πρόσωπόν σου συντηρῶ, τὴν ὄψιν σ' ἀλλαμένην.
  Τὴν ὁμιλίαν σου ταπεινὴν, καὶ ὅλην βουρκωμένην.
Βαρὰ βαρὰ τὰ ζάλα σου, θωλὸν τ' ἀνάβλεμμά σου,
  Πέμου, τί παραπόνεσις σκλαβώνει τὴν καρδιά σου;
Ο'μάδι συνοδεύομεν, ὁμάδι περπατοῦμεν,
  Καὶ τὰ καλὰ καὶ τἄμορφα, ὁμάδι πᾶ ν' εὑροῦμεν.

Καὶ περπατῶ χαιράμενο, καὶ καλοκαρδισμένο,
 Καὶ σὲ θωρῶ πολλὰ κλιτὸ, πολλὰ χαμηλομένο.
Πέμου κ' ἐμὲ τὴν ἀφορμὴν, Κύρι παρακαλῶσε,
 Τὸν πόνον ἂς μοιράσωμεν, καὶ μερτικὸ μοῦ δῶσε.
Νὰ σ' ἀλαφρώσ' ἀπ' τὸ πολὺ βάρος, ὁποῦ σὲ κρίνει,
 Καὶ λίγος οὐδὲ τίποτας πόνος νὰ σ' ἀπομείνῃ.

ΑΒΡΑΑΜ.

Μεγάλ 'Αφέντου σήμερον, ἔχω νὰ θυσιάσω,
 Τὰ θὲ νὰ πῶ προτήτερα, πρέπει νὰ τὸ λογιάσω.
Ε'δὰν καιρὸς τῆς προσευχῆς, δάκρυα δριμυὰ τυχένου,
 Νὰ συμπαθήσ' ὁ Κύριος παντὸς χριματισμένου.
Τούταις λοιπὸν ἡ ἀφορμαῖς εἰς λογισμοὺς μ' ἐβάλα,
 Καὶ δι' αὐτὸ περιπατῶ μὲ κλιτὰ κλιτὰ ζάλα.

ΣΟΦΕΡ.

Σύμπαν, τὸν 'Αβραὰμ θωρῶ, κ' ἔχει μεγάλην ζάλην,
 Νὰ μὴν τὸν ἐρωτήσωμεν φορὰν ἄλλην μιὰν πάλιν;
Δὲν εἶν 'πρεπὸν νὰ βλέπωμεν κλιτὸ τὸ πρόσωπόν του,
 Καὶ νὰ μὴν τὸν ῥωτήσωμεν, νὰ πῆ τὸν λογισμόν του.
Σὰν δοῦλοι ὁποῦ εἴμεσθεν καλοὶ καὶ πιστεμένοι,
 Τ' 'Αφέντη μας τὸν κίνδυνον νὰ μάθωμεν τυχένει.
Κράξετον σὺ παράμερα, Σύμπαν καὶ ῥῶτησέ τον,
 Τὸν λογισμὸν τ' ἀλάφρωσε, καὶ παρηγόρησέ τον.
Κ' ἐγὼ μὲ τὸ παιδάριον, θέλω παραστρατήσει,
 Νὰ μὴν δειλιάσ' ὁ 'Αβραὰμ, ἀθὲ νὰ σοῦ μιλήσῃ.
Γιατὶ σ' ὅ, τι μοῦ φάνηκε, κ' ἤκουσα τῆς Κυρᾶς μας,
 Ποῦ παραμίλιε κ' ἔκλαιγε, τ' ἀρνὶ εἶναι κοντά μας.
Ο'ποῦ ἔχει νὰ θυσιασθῇ, εἰς τὸ βουνὶ ἀπάνω,
 Ἔτζι μ' ἐφάνη ν' ἄκουσα, παρακαλῶ νὰ σφάλλω.

ΣΥΜΠΑΝ.

Τί εἶν' αὐτάνα τὰ μιλεῖς, πῶς ἔχει αὐτὸ νὰ μοιάσῃ;
Ὁ Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ ἔχει νὰ θυσιάσῃ;
Ὁποῦ γροικᾷ τὰ λόγια σου, καὶ νὰ μὴν τὰ κατέχῃ,
Λογιάζει πῶς ὁ Ἀβραὰμ τ' ἀρνὶ βρεμένον ἔχει.
Τὸν Ἰσαὰκ κἰ ἄλλο ἀρνὶ δὲν θέλει νὰ γυρεύσῃ,
Ποιὸς ἔχει γλῶσσαν νὰ τὸ πῇ, καὶ νοῦν νὰ τὸ πιστεύσῃ;

ΣΟΦΕΡ.

Ω' Βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν, κάμ' ἐλεημοσύνη,
Τοῦτο ποῦ εἶπα τοῦ Συμπὰν, ψεματινὸ νὰ γίνῃ.
Συμπὰν, περπάτει, ῥώτησε, ν' αὐρῇς τὰ σοῦ δηγοῦμαι,
Καὶ νὰ γνωρίσῃς πῶς τ' ἀφτιὰ, τἄχω γιὰ ν' ἀφοκρῦμαι.

ΣΥΜΠΑΝ.

Α'φέντη μὴν τὸ βαρεθῇς, θέλω νὰ σὲ ῥωτήσω,
Μίαν χάριν ἀπὸ λόγου σου, βούλομαι νὰ ζητήσω.
Μολόγησε τὸν πόνον σου, τὰ χείλη σ' ἂς τὸν ποῦσι,
Κ' εἰς ἔτοιαις χρείαις λέγουσιν, οἱ ἄνθρωποι γροικοῦσι.
Νύκτα ν' ἀκόμη, καὶ μπορεῖ τὸ τέκνον ν' ἀκουμπίσῃ,
Καὶ μᾶς τῶν δουλευτάδων σου ἡ γλῶσσά σου ἂς μιλήσῃ.
Α"ς φανερώσῃ τὰ κρυφὰ, νὰ τὰ γροικήσωμ' ὅλα,
Κἰ ἂν φοβᾶσαι μετὰ μᾶς, θανάτωσέ μας κιόλα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Συμπὰν, τὰ μὲ βαρένουσιν, ἐσᾶς δὲν κάνει χρεία,
Σήμερον νὰ τὰ μολογῶ, γιὰ ν' αὖρω σωτηρίαν.
Δὲν εἶναι πλειὸ μετάνοια, εἰς ὅ, τι καὶ ἂν κάμω,
Μάρτυροι θέλετ' εὑρεθῇ, εἰς τοῦ παιδιοῦ τὸν γάμο.

ΣΥΜΠΑΝ.

Ω' Θεὲ, καὶ δὲν ἠμπορεῖ εἷς δοῦλος νὰ τὰ μάθῃ,
Πιστὸς, καλὸς, καὶ καρδιακὸς τ' ἀφέντη του τὰ πάθη.

Δὲν ξεύρεις κ' ἡ παρηγοριὰ τῆς πίκρας εἶν' βοτάνη,
'Οποῦ τοῦ βάνει στὴν πληγὴν, ἐξ ἅπαντος θὰ γιάνῃ;

ΑΒΡΑΑΜ.

Ξεκινημὸν εἰς τὴν καρδιὰν, καὶ προθυμιὰ στὴν γλῶσσαν,
Γροικῶ καὶ θέλω νὰ σᾶς πῶ, ποιὰ νέφη μ' ἐπλακῶσαν.
Κἂν σήμερον, κἂν τὸ ταχιὰ, στούτην ἢ ἄλλην ὥρα,
Τυχαίνει νὰ μαθητευθῇ, λοιπὸν ἃς τὸ πῶ τώρα.
Μὰ θέλ' ὀμπρὸς τὸν 'Ισαὰκ, παράμερα νὰ θέσῃ,
Νὰ κοιμηθῇ, νὰ μὴ γροικᾷ τὰ χείλη μου τί λέσι.
Τέκνον ἂν ἐκουράσθηκες, ἀκούμπισε λιγάκι,
Κοιμήσου νὰ ξεκουραστῇς, στοῦτο τὸ δενδρουλάκι.
Καὶ βάνω σου τὸ ῥοῦχό μου, γιὰ τ' εἶν' κρυὸν τὸ χῶμα,
'Ιδὲ τὸ πῶς σοῦ ἔκαμα, ἕνα πιτήδειον στρῶμα.

ΙΣΑΑΚ.

Ὥφου πολλὰ κουράστηκα στοῦτα τὰ λίγα ζάλα,
Κ' ἃς θέσω ν' ἀποκοιμηθῶ στὸ ῥοῦχο ποῦ μου βάλαν.

ΑΒΡΑΑΜ.

Δοῦλοι καλοὶ καὶ τέκνα μου, τὸ πρᾶγμα τὸ ζητᾶτε,
Νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ θωρῶ, καὶ πιστικὰ ῥωτᾶτε.
Α'πόψε τὸ μεσάνυκτον, ἀπὸ φωνὴν 'Αγγέλου,
Ἤκουσα, πῶς τὸ τέκνον μου στοὺς οὐρανοὺς τὸ θέλου.
Τὸ τελος τ' ἔχει νὰ γενῇ μ' ἔτοιον βαρὺν κανόνα,
'Οποῦ δὲν ἐγροικήθηκεν εἰς ὅλον τὸν αἰῶνα.
Ὥρισε κ' εἶπεν ὁ Θεὸς ἡ χέρα μου νὰ σφάξῃ,
Νὰ κατακάψῃ τὸ παιδὶ νὰ τοῦ τὸ θυσιάσῃ.
Οὐδ' εἶναι πλειὸ ματαθεμὸς, γιατὶ τοῦ Ποιητῇ μου,
Θυσίαν ἄξιαν σήμερον θὰ κάμω τὸ παιδί μου.
Ε'μάθετέ τα τὰ κρυφὰ, καὶ πλέον μὴ ῥωτᾶτε,
Γιατὶ μὲ σκανδαλίζετε, ὄχι νὰ μ' ὠφελᾶτε.

ΣΥΜΠΑΝ.

Ὥστε δὲν εἶν' μεταθεμὸς, οὐδ' ἐλεημοσύνη,
Πρᾶγμα μᾶς λὲς ὁποῦ ποτὲ στὸν κόσμον δὲν ἐγίνη.
Νὰ σφάξ' ὁ Κύρις τὸ παιδὶ, τὸ πλεὶ ἀκριβὸ ποῦ νἄχῃ,
Καὶ νὰ τοῦ δώσῃ θάνατον, δίχως κακιὰ καὶ μάχη.
Μεγάλον εἶναι καὶ βαρὺ, καὶ ὅσοι τὸ θέλ' ἀκούσει.
Μεγάλην καταδίκασιν γιὰ σένα θὲ νὰ ποῦσι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Δὲν εἶναι πᾶ μεταθεμὸς, καὶ 'Αφέντης μου τὸ θέλει,
Σ' τόπο τ' ἀρνιοῦ στόπον ῥιφιοῦ, νὰ σφάξω τὸ κοπέλι.

ΣΟΦΕΡ.

Α'φέντη λόγιασε καλὰ, τὰ εἶν' αὐτὰ ποῦ κάνεις,
Καὶ τὸ παιδάκι ἄδικα μὴ θὲς νὰ τ' ἀποθάνῃς.
Δὲς κἰ ἂν ἐπαραγροίκησες, συνείφερε τὸν νοῦν σου,
Καὶ τοῦτο εἶναι φάντασμα, πείραξις, τ' ὄνειροῦ σου.
Ο'νειρον ἦτον 'Αβραὰμ, ὄχι φωνὴ 'Αγγέλου,
Καὶ τὰ νειροφαντάσματα νὰ σὲ πειράξουν θέλου.
Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατὸν, ὁ πλάστης νὰ θελήσῃ,
Τέτοιο μυστήριον νὰ γενῇ, ποῦ κάνει δίκια κρίσι;
Η' ζυγαρὰ ἡ ἄσφαλτος, ὁποῦ τὰ δίκια κρίνει,
Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐδᾶ, νὰ σφάλλῃ καὶ νὰ κλίνῃ.
Παιδιὰ κ' ἐγγόνια σοῦ 'ταξεν ὁ Κύριος νὰ σοῦ δώσῃ,
Τώρα πῶς εἶναι δυνατὸν τὸ τάσσιμον νὰ λυώσῃ;
Η' Σάῤῥα ποῦτον ἄκαρπη, καὶ γρὰ κατὰ τὴν φύσι,
Οὐδ' ἦτον γιὰ νὰ γκαστρωθῇ καὶ τέκνον νὰ γεννήσῃ.
Ο' Κύριος τὴν εὐλόγησε, καὶ μετὰ σένα ἅμα,
Τὸν 'Ισαὰκ ἐσπείρετε, κ' ἐκάμετε ἀντάμα.
Η' φύσις ὅλη τρόμαξε, νὰ δῇ τοῦτο τὸ θαῦμα,
Κ' ἐδᾶπε νὰ τὸ κάψετε, δὲν εἶναι τέτοιο πρᾶγμα.

*

Θυμᾶσαι πῶς σοῦ ἔταξεν ὁ Θεὸς τὴν ὥρα κείνη,
  Ὅτι τὸ σπέρμα τοῦ Ἰσαὰκ, σὰν τ' ἄστρα νὰ πληθύνῃ;
Καὶ ὅλοι νὰ τὸν προσκυνοῦν, μεγάλον νὰ τὸν ἔχουν,
  Τὰ νέφαλα γιὰ λόγου του πάντα δροσαῖς νὰ βρέχουν;
Καὶ δὰ λογιάζεις ὁ Θεὸς τονὲ ζητᾷ θυσία,
  Στὰ γέρατα καὶ ἀνημποργιαῖς, ὁποῦ σᾶς κάνει χρεία;
Α"ς το αὐτὸ ποῦ μελετᾷς, ἔβγαλτ' ἀπὸ τὸν νοῦ σου,
  Μὴ θὲ νὰ καταδικαστῇς, ὁποῦσαι τοῦ καιροῦ σου.
Παῦσε αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς, διῶξε τζ' ἀπὸ σιμά σου,
  Μὴ βγάλεις τέτοιον ὄνομα, ἐδὰ στὰ γερατιά σου.
Μὴν τὸ φονεύσῃς τὸ παιδὶ, καὶ δίχως νὰ σοῦ πταίσῃ,
  Κύρ' ἄπονον καὶ ἀλύπητον μὴν κάμῃς νὰ σὲ λέσι.
Ξένοι, δικοὶ τὸ ῥέγονται τὸ τέκν' ὅσοι τὸ δοῦσι,
  Γιατὶ περίσσα γνωστικὸν, παρ' ἄλλο τὸ κρατοῦσι.
Ο"μορφον, ἀξιαζόμενον, ἀπ' ἀρεταῖς γεμάτον,
  Ἀφέντης ἔχει νὰ γενῇ, εἰσὲ πολὺ φουσάτον.
Καὶ σὺ πῶς εἶναι δυνατὸν, νὰ τὸ 'ματοκυλήσῃς,
  Καὶ τὴν Κυράν μας εἰς πολλὴν κακομοιργιὰ ν' ἀφήσῃς;
Καὶ πάντα μετὰ λόγου σου, βαρὰν καρδίαν νἄχῃ;
  Ἀφέντη μὴ τὸ βουληθῇς νὰ μπῇς εἰς τέτοιαν μάχῃ,
Μὴν ἔμπῃς σ' ἔτοιον πόλεμον, μὲ τὴν κυρὰν τὴν Σάῤῥα,
  Μὴν κάμῃς, ὅταν σοῦ γροικᾷ, νὰ τῆς κολλᾷ τρομάρα.
Α"πονον κύρι μὴ σὲ πῇ, καὶ ἀγροίκητον στὸν πόνον,
  Τὴν στράταν τὴν περιπατεῖς, ἄλλαξε καὶ τὸν δρόμον.

ΑΒΡΑΑΜ.

Σόφερ εἰς τοῦτα τὰ μιλεῖς, ψυχήν σου κριματίζεις,
  Καὶ τὰ δηγᾶσαι δὲν γροικᾷς, τὰ λέγεις δὲν γνωρίζεις.
Σφάλλεις νὰ λὲς πῶς ἤτονε, ὀνειροφάντασμά του,
  Τ' Ἀφέντη μ' ἡ παραγγελιαῖς, καὶ τὰ θελήματά του.
Καὶ τίς μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ, εἰς ὅ, τι μᾶς ὁρίσει,
  Καὶ τὰ κρυφά του ποῖος μπορεῖ ποτὲ νὰ τὰ γροικήσῃ;

Στὸ ὑψηλότατον θρονὶ, ὅ, τι ἀποφασίσει,
"Ανθρωπος δὲν τηνὲ γροικᾷ τὴν φοβεράν του κρίσι.
Α'πὸ κακὸ βγάνει καλὸ, χαρὰν ἀπὸ τὴν θλίψι,
Καὶ ἀπ' ὅ, τι ὁρίσει, καὶ ὅ, τι πεῖ, ἄνθρωπος μὴν τȣ̃ λείψει.
Τὸ τέκνον ὁποῦ ζήτηξε, πρᾶγμα δικόν του θέλει,
Σκλάβος κ' ἐγὼ, κ' ἡ μάννα του, σκλάβος καὶ τὸ κοπέλι.
Κἀνένα πόνον δὲν γροικῶ, μ' ἄχω χαρὰν μεγάλην,
Πῶς μ' ἐσπλαγχνίσθη ὁ Θεὸς στὰ γερατιά μου πάλιν.
Πλεὶ ἄξιον διάλεξεν ἐμὲ, παρὰ κἀνέναν ἄλλο,
Εἰς τὸ κανίσκι τὸ ζητᾷ καὶ θέλεις νὰ τοῦ σφάλλω;
Η' σάρκ' ἂν ἦναι καὶ πονεῖ, ἀπομονὴν ἂς ἔχῃ,
Γροικᾶτο ὁ λογαριασμὸς, ὁποῦ καλὰ κατέχει.
Α"πονον Κύριν ἂς μὲ ποῦν ἡ γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων,
Καὶ ἂς κάμω τὄπεν ὁ Θεὸς, μὲ πιστεμένον τρόπον.
Τῆς μάννας ἂν κακοφανῇ, ἂν λυπηθῇ, ἂν κλάψῃ,
Πάλιν μὲ μέραις καὶ καιρὸν, ἡ θλίψις θέλει παύσει.
Κλαΰματα, πόνους δὲν θωρῶ, δὲν βάνωτα στὸν νοῦ μου,
Γιάτ' ἔχω πάντα πιθυμιὰν, ν' ἀρέσω τοῦ Θεοῦ μου.
Τοὺς δούλους του τοὺς πιστικοὺς ἔτζι ἀναγυρεύει,
Ὁ εὑρισκόμενος παντοῦ, ὁπ' ὅλους περισσεύει.
Ποιὸς νοῦς ποιὰ γνῶσι δύνεται, ποτὲ νὰ λογαριάσῃ,
Τὰ τοῦ Θεοῦ μυστήρια, κ' ἔτζι ψηλὰ νὰ φθάσῃ;
Καὶ πιθυμήσει τόθελα μόνος καὶ μοναχός μου,
Τὸ ζήτημα ποῦ μοὖκαμεν, ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου.
Καὶ σὺ Σόφερ τώρα μοῦ λὲς, ὀπίσω νὰ γυρίσω,
Καὶ τὴν θυσιὰν ποῦ μελετῶ, ἀκάμωτην ν' ἀφήσω;
Βάλλ' ἄλλον νοῦν καὶ λογισμὸν, κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πόνο,
Μὰ ὅτ' ὥρισεν 'Αφέντης μȣ γλίγωρα ξεπληρώνω.
Τῆς σάρκας τὰ πλανέματα ὀπίσω μου τ' ἀφήνω,
Πάντα λογιάζω τὸν Κριτὴν, πάντἄμαι μετ' ἐκεῖνο.
Καὶ κάθου δῶ μὲ τὸν Συμπὰν, καὶ ἐγὼ μὲ τὸ κοπέλι,
Πᾶμεν ἀπάνω στὸ βουνὶ, καθὼς ὁ Θεὸς τὸ θέλει.

Κ' ἐκεῖ τὸ σφάζω, νὰ καγῇ, εὐχαριστιὰν νὰ δώσω,
Καλόκαρδος καὶ ὁλόχαρος, τὸ χρέος μου νὰ πληρώσω.
Πᾶ νὰ ξυπνήσω τὸ παιδὶ, θωρῶ το καὶ σαλεύει,
Καὶ πασπατεύγει νὰ μ' εὑρῇ, χαμνιῶντας μὲ γυρεύει.
Σηκώσου κανακάρι μου, καὶ ὥραν πολλὴν κοιμᾶσαι,
Καὶ βάστα τέτες τὲς δαυλοὺς, προθυμερὰ τοὺς πιᾶσαι.
Νὰ πᾶμ' ἐπάνω στὸ βουνὶ, σήκουτους, καὶ περπάτει,
Τοὺς δούλους ἂς ἀφήσωμεν ἐδῶ στὸ μονοπάτι.
Κ' ἐγὼ κ' ἐσὺ νὰ κάμωμεν θυσίαν στὸν Κύριό μας,
Γιὰ ν' ἀπομένῃ ὁ μισθὸς μόνον σ' ἐμᾶς τοὺς δυῶ μας.

ΙΣΑΑΚ.

Κύριε, τὰ πυρσβολικὰ θωρῶ κρατεῖς στὸ χέρι,
Στὸ κόκαλον ἐζώστηκες τὸ κοφτερὸν μαχαῖρι.
Ε'γὼ σηκόνω τοὺς δαυλοὺς, ὁποῦ μᾶς κάνουν χρεία,
Μὰ ποὺν τ' ἀρνὶ, ποὺν ὁ κριὸς, ὁποῦ θέλ' ἡ θυσία,

ΑΒΡΑΑΜ.

Παιδάκι μου μὴ γνοιάζεσαι, κ' εἰς τὸ βουνὶ ἀπάνω,
Εἶναι τὰ ρίφια καὶ τ' ἀρνιὰ, καὶ ἀπ' ὅ, τι θέλω πιάνω.

ΙΣΑΑΚ.

Τρεῖς μέραις παραδέρνομεν, τρεῖς μέραις πορπατοῦμεν,
Ὡράναι νὰ σκολάσωμεν, καὶ νὰ ξεκουραστοῦμεν.

ΑΒΡΑΑΜ.

Λέγει σιγανά.

Υἱέ μου βιάζεσαι νὰ δῇς ψυχῆς σου τὴν τρομάραν,
Τοῦ λογισμοῦ τὴν σκότισιν, τοῦ νοῦ σου τὴν ἀντάραν.
Βιάζεσαι νὰ τελειώσωμεν, τὴν στράτα τηνὲ κάμε,
Ὁποῦ νεκρὸς πολλ' ἄσχημος θὲς νὰ ταράξῃς χάμαι.

Ἐτοῦτο δὲ τὸ λέγει δυνατά.

Νάτον ἐδῶ τὸν ἐγνιανὸν, τόπον τῆς προσευχῆς μας,
'Ρίξε τὰ ξύλα Ἰσαὰκ, καὶ ἤρθαμεν στὸ ποθὸ μας.

ΙΣΑΑΚ.

Τί 'ταν τὰ παραμιλητὰ, τὰ σιγανὰ ποῦ λέγεις;
Τί 'ταναι, καὶ σφογγίζεσαι, τί εἶν' αὐτὸ καὶ κλαίγεις;

ΑΒΡΑΑΜ.

Ε'κεῖνο ὁποῦ μ' ἐρωτᾷς, νὰ σοῦ τὸ πῶ παιδί μου,
Μ' ἄφες νὰ κάμω στὸν Θεὸν, ὀμπρὸς τὴν προσευχή μου.
Καὶ νὰ στολίσω τράπεζαν, διὰ νὰ θυσιάσω,
Κάθισε σὺ παράμερα, ὥστε νὰ τ' ὀρδινιάσω.

ΙΣΑΑΚ.

Θωρῶ σε σὰν ἀνήμπορον, καὶ κατηγορημένον,
Ἄς τὸ παιδὶ νὰ ξεκουρασθῇ, ὁποῦναι κρατημένον.

ΑΒΡΑΑΜ.

Λέγει σιγανά.

Τέκνον μου, τέκνον σπλαγχνικὸν, ποῦ θὰ στὰ γερατιά μου,
Ἤσουνε τ' ἀπακούμπι μου, τὸ παρηγόρημά μου.
Α'φόντις ἀνεστράφηκες, ἐπῆρα σὰν ἀέρα,
Σ' ὅλαις ταῖς πίκραις σ' εὕρηκα, πάντα δεξιάν μου χέρα.
Ε'σύντρεχές μου τοῦ πτωχοῦ, γιὰ νὰ μὲ ξεκουράζῃς,
Κι' ὡς καὶ τὸν πικραμένον σου, τάφον κατορδινιάζεις.
Κύριέ μου δός μου δύναμιν, σήμερον νὰ κινήσω,
Γιατ' εἰς μεγάλον πόλεμον μπένω νὰ πολεμήσω.
Μηδὲ μοῦ παραπονεθῇς, ἂν κλαίω, ἂν θρηνοῦμαι,
Ἡ σάρκα ἡ ἀνθρώπινη πονεῖ καὶ τυραννοῦμαι.

ΙΣΑΑΚ.

Ε"τζ' Ἀφεντάκι μου νὰ ἰδῇς, τὴν τράπεζ' ἂν σ' ἀρέσῃ,
Τ' ἀρνὶ μόνον τῆς λείπεται, νὰ βάλωμεν στὴν μέση.
Σπούδαζε νὰ ξετελειωθοῦν, ἐτούτην τὴν ἡμέρα,
Καὶ λακταρίζω, ἐπιθυμῶ νὰ πάγω στὴν μητέρα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Υἱὲ πνοὴ τῆς ζήσης μου, πλειό σου δὲν θὲς γιαγύρει,
Ἀπόδες την τὴν μάννα σου, καὶ τὸν καϋμένον Κύρι.

ΙΣΑΑΚ.

Τί πρᾶγμα λὲς πατέρα μου; ὦφ' ἡ καρδιὰ μ' ἐῤῥάγη,
Καὶ τὸ κορμὶ μ' ἐπλάκωσεν ἀναλαμπὴ, κ' ἐκάγη.

ΑΒΡΑΑΜ.

Τέκν' εὐχαρίστα τὸν Θεὸν, εἰς ὅ, τι καὶ ἂν πάθῃς,
Κ' ἦρθεν ἡ ὥρα, τὸ κρυπτὸν, ὁποῦ ζητᾶς νὰ μάθῃς.
Φέρε μου πᾶ τὰ χέρια σου, νὰ τὰ γλυκοφιλήσω,
Καὶ νὰ τὰ δέσω μὲ σχοινὶ, νὰ τ' ἀποχαιρετήσω.
Ἦλθεν ἡ ὥρα κι' ὁ καιρὸς, ποῦ μέλλει νὰ σὲ χάσω,
Ἐσύ σαι τὸ καλὸν ἀρνὶ, ποῦ θὲ νὰ θυσιάσω.
Φέρε μου πᾶ τὰ χέρια σου, τὰ ποδαράκι' ἀντάμα,
Ποῦ κοπελίστικη ἀταξιὰ, ἀκόμη δὲν ἐκάμα.

ΙΣΑΑΚ.

Κύρι παράδειγμα φρικτὸν, στὸν κόσμον θὲ νὰ πέψῃς,
Ἂν δὲν σκολάσῃς τὴν ὀργὴν, καὶ δὲν τὴν μεταστρέψῃς.
Δὲν τὸ λυπᾶσαι τὸ παιδὶ, τ' ἀκριβαναθρεμμένον;
Δὲν τὸ θωρεῖς πῶς εἶν' κλιτὸν, πολλὰ χαμηλωμένον;
Τούτ' ἦτον ἡ ξεφάντωσις, τοῦτο τὸ περιβόλι,
Ὁποῦ μ' ἐκάλεσες προχθὲς, τὴν περασμένην σκόλη;

Τοῦτα τὰ μάτια ποῦ θωρεῖς, καὶ τρέχουν σὰν ποτάμι,
Τοῦτο τὸ δροσερὸν κορμὶ, ποῦ τρέμει σὰν καλάμι,
Δὲν ἔχουν τόσην δύναμιν, σήμερον νὰ σὲ πείσου,
Νὰ μὲ γνωρίσῃς γιὰ παιδὶ, ν' ἀλλάξ' ἡ ὄρεξίς σου;
Ποῦν' τὰ σφικτ' ἀγκαλιάσματα, Κύρι μου, ἐδιαβῆκαν,
Ἢ σπλαγχνικαῖς ἀναθροφαῖς, ἐξελησμονηθῆκαν;
Τὰ κανακαροφιλήματα, ποῦ μέλλω νὰ τ' ἀφήσω;
Ποῦ βλέπετε νὰ κοιμηθῶ, καὶ πάλιν νὰ ξυπνήσω;
Γιὰ νὰ μὲ δώσῃς τῆς φωτιᾶς, μ' ἀνάθρεφες γονή μου,
Καὶ γιὰ νὰ κόψῃς σὰν ῥιφιοῦ, καὶ ἀρνιοῦ, τὴν κεφαλήν μου;

ΑΒΡΑΑΜ.

Υἱὲ μ' ὁ Παντοκράτορας ὁρίζει, κ' ἔτζι θέλει,
Στὸν τόπον τοῦτον νὰ καγοῦν, τὰ τρυφερά σου μέλη.
Συμπάθησέ μου καλογυιὲ τοῦ πικραμένου Κύρι,
Δὲν εἶν' δικό μου θέλημα, μάναι τοῦ νοικοκύρι.

ΙΣΑΑΚ.

Πατέρα μου τὸ σπέρμα σου, πόνεσε καὶ λυπήσου,
Εὔγαλε τέτοιον λογισμὸν, ἀπὸ τὴν ὄρεξί σου.
Ἂν σοῦπταιξα καμμιὰν φορὰν, ἀπόφασ' ἄλλη κάμε,
Μὴ θέλῃς νὰ μουγγαλιστῶ, καὶ νὰ ταράξω χάμαι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Τέκνον μ' εἰς τούτην τὴν δουλειὰν, Ἀφέντης μας ὁρίζει,
Τὸν πόνον μου, τὴν πίκραν μου, ἐκεῖνος τὴν γνωρίζει.
Μὰ σ' ὅτι ὁρίσ' ἡ χάρις του, ἂς τὸν εὐχαριστοῦμεν,
Καὶ μήν τονε βαραίνωμεν, στὰ λόγια τὰ μιλοῦμεν.

ΙΣΑΑΚ.

Κατέχειτο κ' ἡ μάννα μου, εἶναι μὲ θέλημά της;
Πῶς ἦτον καὶ δὲν μ' ἔχωσε, στὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς της;

ΑΒΡΑΑΜ.

Κατέχει καὶ ἡ μάννα σου, κ' ἤμεσθεν συβασμένοι,
Τοῦτο εἶν' ὁρισμὸς Θεοῦ, καὶ κάθε εἷς πομένει.

ΙΣΑΑΚ.

Ὤφου πῶς τὴν ἐγνώρισα, τὴν πικραμμένην μάνναν,
Ὅταν μ' ἀποχαιρέτησε, τὰ στήθη της τί κάναν.
Ὡσὰν ταράσσει τὸ πουλὶ εἰς τοῦ σφάκτη τὸ χέρι,
Ὅταν τοῦ 'γγίζει στὸν λαιμὸν, τὸ κοφτερὸν μαχαῖρι.
Ἔτζ' ἡ καϋμένη της καρδιὰ, ἦτον ὅταν μοῦ μίλιε,
Κι ὅταν μ' ἀποχαιρέτησε, κι ὅταν γλυκὰ μ' ἐφίλιε.
Καὶ ὅταν μὲ περιγκάλιαζε, κ' ἐφίλιέ με στὸ στρῶμα,
Πικρὸν φαρμάκι ἤτανε τὰ χείλη καὶ τὸ στόμα.
Καὶ φανερὰ τὸ γνώρισα, πῶς φυσικᾶχε βάρος,
Κ' ἐγὼ θὲ νὰ γενῶ τ' ἀρνὶ, καὶ σὺ 'Αφέντη χάρος.
Δέσε με Κύρι μου σφικτὰ, καὶ στάσου νὰ σοῦ δείξω,
Ὅταν ταράξω στὸ σφαγὶ, μὴ πάγω νὰ σοῦ 'γγίξω.
Καὶ πέσω σ' τέτοιο πταίσιμον, στὸν ἀποχωρισμόν μου,
Κ' εὐρῶ τὸ βάρος στὴν ψυχὴν, στὄσφαλα στανικόν μου.
Μ' αὐτὴν τὴν χέρα ποὔδεσες, τοῦ Ἰσαὰκ τὰ μέλη,
Τὸ τέκνον σου τὴν εὐλογιὰ, σήμερον τηνὲ θέλει.
Κ' εὐλόγησέ μ' ἀπὸ καρδιᾶς, καὶ δός μου τὴν εὐχή σου,
Καὶ ἂς κλάψουσι τὰ μάτια σου, καὶ ἂς μὲ πονέσ' ἡ ψύ σου.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ἡ εὐχὴ, τζ' εὐχῆς μου τέκνον μου, εἰς τὰ στρατεύματά σου,
Στὸ σφάμα σου, στὸ καῦμα σου, στ' ἀπομισεύματά σου.
Τὸν ὁρισμὸν τ' 'Αφέντη μας, τελειώνομεν κ' οἱ δυώ μας,
Κ' ἐκεῖνος νἆν βοήθειά μας, στὸν ἀποχωρισμό μας.
Καὶ σπούδαξε στὴν χάριν του, κάμε τὴν προσευχήν σου,
Καὶ σύγκλινε τὴν κεφαλὴν, μ' ὅλην τὴν ὄρεξίν σου.

Μὴ λυπηθῇς τὴν νιότην σου, καὶ τὴν ζωὴν τὴν χάνεις,
 Χαρὰ σ' ἐσὲ παιδάκι μου, ἀπείτις ἀποθάνῃς.
Χαρὰ σ' ἐσὲ παιδάκι μου, ἀπείτις ξεψυχήσῃς,
 Μεγάλα πλούτη καὶ χαραῖς, πᾶς νὰ κληρονομήσῃς.
Ὡ'ς σώσεις εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ν' ἀνοίξουσι τὴν Ͽύρα,
 Νὰ πᾶς μὲ τὸ μαρτύριον, ὀμπρὸς εἰς τὸν Σωτῆρα.
Τὸ αἷμά σου ν' ἀνασταθῇ, ὀμπρὸς στὸ πρόσωπόν του,
 Νὰ προσκυνᾷς καθημερνὸν, τὸ ὑποπόδιόν του.
Ε'κεῖ ὁποῦ οἱ Ἄγγελοι, χαίρονται καὶ ἀγαλλιοῦσι,
 Τιμοῦσι, καὶ δοξάζουσι, καὶ στέκοντες πετοῦσι.
Νὰ μπόρουν νὰ ξεψύχουνα, ὅταν εὐγέν' ἡ ψύ σου,
 Καὶ ν' ἄρθα ν' ἀνεπάηκα, εἰς τὴν ἀνάπαυσί σου.
Α'ς ἦτον ὁρισμὸς Θεοῦ, νὰ μ' ἤθελε κ' ἐμένα,
 Τώρα νὰ μπῆκα στὴν φωτιὰν, καὶ ν' ἄρθα μετὰ σένα.
Μὰ μοναχὸν σ' ἐζήτησεν, ἡ χάρις του ἡ μεγάλη,
 Κἰ ὥρισε νὰ Ͽυσιασθῇς, καὶ νὰ γενῇς αἰθάλη.
Κάμε Παιδί μου, μὴ ἀργῇς, τὴν προσευχή σου πέτην,
 Τὴν κεφαλήν σου στὸν κορμὸν, τοῦτον ἀκούμπισέ την.

ΙΣΑΑΚ.

Καὶ ποῦ μὲ κράζεις Κύρι μου, ν' ἄρθω νὰ γονατίσω;
 Σποιὸν γάμον, σ' ποιὰν ξεφάντωσιν, καὶ Ͽὲς νὰ προθυμήσω;

Γονατίζει καὶ προσεύχεται.

Α'όρατε λυπήσου με, Ἄναρχε πόνεσέ με,
 Καὶ πολυέλεε Θεὲ, σὺ παρηγόρησέ με.
Σπλαγχνίσου τοὺς γονέους μου, τώρα στὰ γερατιά των,
 Δός μου ζωὴν, νὰ τὲς βοηθῶ, νὰ μ' ἔχȣν συντροφιά των.
Μ' ἀνὲν καὶ σὰν ἁμαρτωλοὶ δὲν μᾶσε πρέπει χάρι,
 Πέμψε τῆς φύσις Ͽάνατον, σήμερον νὰ μὲ πάρῃ.
Νὰ μοῦ σφαλίσ' ὁ Κύρις μου, τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα,
 Νὰ κάμῃ λάκκον τοῦ κορμιοῦ, νὰ τὸ σκεπάσῃ χῶμα.

Νὰ μὴ γροικήσω τὸ σπαθὶ, νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν μου,
Μὴ ἰδῶ τρομάραν φοβερὴν, κὶ ἄγριαν στὸν θάνατόν μου.
Γονὴ ἐπειδὴ μεταθεμὸς, δὲν εἶν᾽ μηδ᾽ ἐλεημοσύνη,
Καὶ ἐπειδ᾽ ἔτζι τ᾽ ὥρισεν, ἐκεῖνος ὁποῦ κρίνει,
Μιὰν χάριν μόνον σοῦ ζητῶ, στὸν ἀπομισεμόν μου,
Νὰ μὴ θελήσῃς ἄπονα, νὰ κόψῃς τὸν λαιμόν μου.
Μὰ σφάξεμε χαϊδευτικὰ, καναχιστὰ κὶ ἀγάλια,
Γιὰ νὰ θωρῇς τὰ δάκρυά μου, ν᾽ ἀκοῦς τὰ παρακάλια.
Νὰ σὲ θωρῶ, νὰ μὲ θωρῇς, νὰ ἰδῶ ἂν λακταρίζῃς,
Καὶ τὸν πτωχὸν τὸν Ἰσαὰκ, γιὰ τέκνον ἂν γνωρίζῃς.
Καὶ σὰν ταράξω νὰ μὲ ἰδῇς, σὰν πρόβατον ὀμπρός σου,
Ἀπάλυνε τὴν ὄρεξιν, καὶ παῦσαι τὸν θυμόν σου.
Καὶ μὴ θελήσῃς ἄπονα, κ᾽ ἄλλο κακὸν νὰ πάθω,
Μηδὲ μὲ βάλῃς στὴν φωτιὰν, μηδέ με κάμῃς ἄθο.
Ὡ᾽σὰν μὲ σφάξῃς μὴ καγῶ, μὴν κάμῃς τέτοιαν κρίσι,
Μὴν τὸ γροικήσ᾽ ἡ μάννα μου, καὶ κακοθανατήσῃ.
Τὸ σφάγμα καὶ τὸν σκοτομὸν βαστάξει τόνε θέλει,
Μὰ τῆς φωτιᾶς ἡ μάχαιρα νεκρώνει της τὰ μέλη.
Μάννα μου ἂς ἐπρόβαινες, νὰ μ᾽ εὕρισκες δεμένο,
Καὶ νὰ σοῦ σύρω τὴν φωνὴν, καὶ νὰ σοῦ πῶ ἀποθένω.
Συμπάθιο νὰ σοῦ ζήτουνα, νὰ σ᾽ ἀποχαιρετήσω,
Νὰ σὲ σφικταναγκαλιασθῶ, νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.
Μάννα μου πλειὸ δὲν ἔρχεσαι, στὸ στρῶμα νὰ μ᾽ ἐντύσῃς,
Νὰ μὲ ξυπνήσῃς σπλαγχνικὰ, καὶ νὰ μὲ κανακίσῃς.
Μισεύγω σου, καὶ χάνεις με, σὰν χιόνι ὅταν λύσῃ,
Καὶ σὰν, ὅταν κρατῇς κερὶ, καὶ ἄνεμος τὸ σβύσῃ.
Ἐ᾽κεῖνος ὁποῦ τ᾽ ὥρισε, νᾆναι παρηγοριά σου,
Καὶ πέτρα τῆς ὑπομονῆς, νὰ κάμῃ τὴν καρδιά σου.
Γονή μου ἂν καμμιὰν φορὰν σοῦ ᾽πταισα σὰν κοπέλι,
Συμπάθησε τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ νὰ μισεύσῃ θέλει.
Καὶ φίλησέ με σπλαγχνικὰ, καὶ δός μου τὴν εὐχή σου,
Καὶ τάξε πῶς καμμιὰν φορὰν, ἤμουν, κ᾽ ἐγὼ παιδί σου.

Πῶς νὰ τὸ κάμ' ἡ χέρα σου, νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν μου;
Καὶ πῶς νὰ τόνε συνηθῇς, τὸν ἀποχωρισμόν μου;
Τὴν χάριν ποῦ σοῦ ζήτησα, σήμερον κάμεμού την,
Ἐπάκουσε τοῦ Ἰσαὰκ, κἂν τὴν βολὰν ἐτούτην.
Α'ντίκροτα νὰ σὲ θωρῶ, ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι,
Καὶ σίμωσέ μου το κοντὰ, νὰ σὲ φιλῶ στὸ χέρι.
Κύρι μὴ σφίγγῃς τὸ σκοινὶ, ἀστ' ἀχαμνὸ δαμάκι,
Καὶ μὴ μὲ βιάζῃς καὶ ἄφες με, ν' ἀκροσταθῶ λιγάκι.
Ε'κείν' ἡ χέρα ποῦ πολλὰ, μ' ἔχε κανακισμένου,
Τὰ μοῦ τὰ κάμνει σήμερον, δὲν μ' ἔχε μαθημένον.
Γιὰ νὰ θυμᾶσ' ὅ,τι σοῦ πῶ, γλυκὺ φιλὶ σοῦ δίδω,
Σήμερον τὴν μητέρα μου, ἐσὲ τὴν παραδίδω.
Μίλιετης, παρηγόρα την, κι' ἂς εἶστε παντ' ὁμάδι,
Καὶ εἰπέτης πῶς ὁλόχαρος, πάγω ναυρῶ τὸν ᾅδη.
Ο',τι δικόν μου βρίσκεται, στὰ μέσα τοῦ σπητιοῦ μας,
Δόστετα τοῦ Ἐλισεὲκ, τοῦ γειτονόπουλού μας.
Τὰ ροῦχά μου, καὶ τὰ χαρτιὰ, ἄγραφα καὶ γραμμένα,
Καὶ τὸ σεπέτι τὸ μικρὸν, ποῦ τάχω φυλαμμένα.
Γιατ' εἶναι συνομήλικος, καὶ συναναθροφός μου,
Φίλον καλὸν καὶ σπλαγχνικὸν, τὸν ηὗρα στὸ σκολιό μου.
Καὶ κάμε νὰ τὸ δυνηθῇς, κάμε νὰ τὸ βαστάξῃς,
Εἰς τὸ ποδάρι τοῦ παιδιοῦ, τὸν Ἐλισεὲκ νὰ τάξῃς.
Α'λλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ, καὶ νὰ σοῦ παραγγείλω,
Μόνον ὁπ' ἀποχαιρετῶ, καθε δικὸν καὶ φίλον.
Κύρι μου ὁποῦ μ' ἔσπειρες, καὶ πῶς δὲν με λυπᾶσαι;
Ὦ Πλάστημου βοήθα μου, μάννα μου καὶ ποῦ νάσαι.

ΑΒΡΑΑΜ.

Μηδὲ φωνάξῃς τέκνον μου, κ' ἐμένα θανατώσῃς,
Μ' ἂς εἰσ' ἀπομονετικὸς, τὸν πόνον σου νὰ χώσῃς.
Χαμήλωσε τὰ μάτιά σου, χαμαὶ στὴ γῆ συντήρα,
Νὰ κάμωμεν τὸ θέλημα, τ' Ἀφέντη καὶ σωτῆρα.

Κλίνε τὸ κεφαλάκι σου, λιγάκι καλογυιέ μου.
Μὴ μὲ θωρῇς, καὶ κάμνει σε. Νὰ θυσίαν Θεέ μου.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω' Ἀβραὰμ, τὴν μάχαιραν, γιάγυρε στὸ θηκάρι,
Τζ' Ἀγγέλους ἐπερίσσευσεν ἡ ἐδική σου χάρι.
Χαρὰ σ' ἐσένα Ἀβραὰμ, κ' εἰς τ' ἄσφαλτόν σου ζάλον,
Μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην σου, ποῦ δὲν εὑρέθη σ' ἄλλον.
Α'βραὰμ, μεγάλ' ἡ πίστις σου, μεγάλ' ἡ ὄρεξίς σου,
Σήμερ' ἐστεφανώθηκες, ἐσὺ καὶ τὸ παιδί σου.
Μεγάλην νίκην ἔκαμες στὸν πόλεμον ποῦ μπῆκες,
Νὰ σὲ πλανέσουν τὰ φθαρτὰ, τοῦ Κόσμου δὲν ἀφῆκες.
Λύσε ἐτοῦτα τὰ δεσμὰ, λύτρωσε τὸ κοπέλι,
Καὶ τὴν θυσιὰ τὴν μελετᾷς, Ἀφέντης πλειὸ δὲν θέλει.
Δοῦλε πιστὲ, δοῦλε καλὲ, ἄνδρα χαριτωμένε,
Εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, πύργε ξετελιωμένε.
Ε'γνώρισεν ὁ Κύριος, κ' εἶδε τὴν ὄρεξί σου,
Εὐλογημένος νᾶσαι, σὺ, τὸ τέκνον, κ' ἡ γυνή σου.
Ο'σάναι τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, φύλλα τῶν δένδρ' ἀντάμι,
Τόσην σπορὰν τὸ τέκνον σου, παιδογονιὰν νὰ κάμῃ.
Ε'γνώριζεν ὁ Ποιητὴς, τὴν πίστιν σου τὴν τόση,
Κ' ἠθέλησε τῶν ἀλλονῶν, νὰ τήνε φανερώσῃ.
Γιατὶ χωστὸν, ἢ τὶ κρυφὸν, τὸν Κύριον δὲν κομπώνει,
Γνωρίζει καθ' ἑνὸς καρδιὰ, κ' εἰς κάθε τόπον σώνει.
Καὶ τοῦτο ὁποῦ σ' ὥρισε, τὴν περασμένην σκόλη,
Ἦτον γιὰ νὰ μαρτυρηθῇς, νὰ σὲ γνωρίσουν ὅλοι.
Νὰ πέρνουν ξόμπλι ἀπὸ σὲ, τὸν Πλάστην νὰ δοξάζουν,
Νὰ βάνουν πέθον καὶ ὄρεξιν, ςαῖς πράξαις νὰ σοῦ μοιάζουν.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ω' Βασιλεῦ τῶν Οὐρανῶν, ὁποῦ τὰ πάντ' ὁρίζεις,
Καὶ τῶν ἀνθρώπων ταῖς καρδιαῖς, καὶ ὄρεξαις γνωρίζεις.

Μεγάλου σπλάγχνος σήμερον, ἔδειξες εἰς ἐμένα,
  Κ' ὅ, τ' ἔσφαλα τῆς χάρις σου, ἂς εἶν' συμπαθημένα.
Α'ν εἶν' κ' ἐπαραδείλιασα, στὸ σφάγμα τοῦ παιδιοῦ μου,
  Τῆς σάρκας εἶν' τὸ πταίσιμον, ὄχι τοῦ λογισμοῦ μου.
Κἰ ἂν ἐλυπήθη, κ' ἔκλαψεν, ἡ μάννα ἡ καϋμένη,
  Σὰν ἄνθρωπος ἐπόνεσε, καὶ ἂς εἶν' συμπαθημένη.
Γιὰ τὸ σκοινὶ ποῦ ἔδεσα, γλίγωρα νὰ τὸ λύσω,
  Καὶ τὸ παιδὶ ποῦ σκότωνα, νὰ τὸ γλυκοφιλήσω.
Τέκνον τώρα ποῦ σ' ἔλυσα, ἄμε νὰ προσκυνήσῃς,
  Σ' ἐκεῖνον ποῦ σ' εὐχήθηκε, ν' ἀνθῇς καὶ νὰ καρπίσῃς.
Φίλιε τὴν γῆν γονατιστὸς, τὸν Πλάστην παρακάλει,
  Π' ὥρισε, καὶ μετάθεσε τέτοιαν θυσιὰν μεγάλη.
Κ' ἐγὼ θωρῶ μέσ' τὰ κλαδιὰ, καὶ στέκ' ἕνα κριάρι,
  'Αυτὶς ἐσὲ μᾶς τόπεμψεν, ἡ ἐδικήτου χάρι.
Ο' πλάστης μᾶς τὸ χάρισεν, εἰς τὴν πολλήν μας χρείαν,
  Μὴ κατεβοῦμεν τὸ βουνὶ, μὲ δίχως τὴν θυσίαν.
Τώρα κινῶ χαρούμενος καὶ πάγω νὰ τὸ πιάσω,
  Σ' τόπον ἐσένα γλίγωρα, διὰ νὰ τὸ θυσιάσω.

ΙΣΑΑΚ.

Εὐλογημένε Σαβαὼθ, δοξάζω τ' ὄνομά σου,
  Φύλλον δὲν πέφτει τοῦ δενδροῦ, παρὰ μὲ θέλημά σου.
Ε'κεῖνο ποῦ δὲν ἠμπορεῖ ἡ ἐδική μου γνῶσι,
  Κ' ἡ γλῶσσά μου στόσην χαρὰν νὰ σοῦ ξεφανερώσῃ.
Εἰς τὴν καρδιάν μου ξάνοιξε, κ' ἐκεῖ νὰ δῇς γραμμένα,
  Ὅ, τ' ἔχω μὲ τὸν λογισμὸν, τῆς χάρις σου πημένα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Δὲς τὸν κριὸν παιδάκι μου, τὰ πόδια του δεμένα,
  Τοῦτον ἐπῆρα σήμερον, κἰ ἄλλαξα δἰ ἐσένα.
Τώρα τὸν σφάζω νὰ γενῇ, θυσία τελειωμένη,
  Κάρβουνο νὰ καταστασθῇ, καὶ ἄθος ὡς τοχαίνει.

Ε῍λα σιμὰ νὰ σ' εὐχηθῶ, ζῆσί μου καὶ πνοή μου,
Παιδὶ τοῦ θελημάτου μου, ποῦ νἄχῃς τὴν εὐχή μου.
Η' εὐχὴ τζ' εὐχῆς μου μετὰ σὲ, νἆναι παιδιῶν παιδιῶν σου,
Καὶ νἆν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, πάντα στὸν λογισμόν σου.
Κ' εἰς ὅ, τι δώσ' ἡ χάρις του, σ' ἐκεῖνο ποῦ θελήσει,
Ποτέ σου νὰ μηδὲν εὐγῇς, ἀπ' ὅ, τι θέλει ὁρίσει.
Καὶ νὰ πληθύνῃ τὰ καλὰ, τὰ πλούτη, καὶ τὸν βιόν σου,
Νἆσαι κλιτὸς καὶ ταπεινὸς, πρόθυμος στὸ καλόν σου.

ΙΣΑΑΚ.

Ω' μάννα μου, καὶ τί γλυκὺ μαντάτο σ' ἀνημένει!
Ὅταν μ' ἀποχαιρέτησες, ἦσουν ἀποθαμένη.
Σπούδαξε Κύρ' ὅσον μπορεῖς, κάμε, κ' ἡ ὥρα πάγει,
Καὶ τίς κατέχει ἂν ἔπιασε μαχαῖρι καὶ ἐσφάγη;
Μὴ τὸ παραθεσμίσωμεν ἐτοῦτο τὸ μαντάτο,
Ὁποῦναι μέλι, καὶ δροσαῖς, χαραῖς ὅλο γεμάτο.

ΑΒΡΑΑΜ.

Α῍ς πηαίνωμεν σπουδακτικὰ, ποσῶς μὴν καρτεροῦμεν,
Μὰ πρότερον τοὺς δουλους μας εἶναι πρέπον ναὕροῦμεν.
Γιὰ νὰ χαροῦν τὰ μέλη των, ποῦσαν χολнκωμένα,
Τὸν θάνατόν σου κλαίγχσι, μὲ πόνου σὰν κ' ἐμένα.
Εὐθὺς εὐθὺς νὰ πέμψωμεν ἕνα τους νὰ σπουδάξῃ,
Καὶ τὸ μαντάτο γλίγωρα, τῆς μάννα σου νὰ φτάξῃ.
Καὶ νὰ φωνάξῃ ἀπὸ μακρὰν, Δόξα Θεῷ καὶ χάρι,
Ἐγλύτωσεν ὁ Ἰσαὰκ, κ' ἐσφάγη τὸ κριάρι.

ΣΥΜΠΑΝ.

Δὲν εἶν' πρέπου νὰ στέκωμεν, ἐδ' ἔτζι ξεγνοιασμένοι,
Μ' ἂς δοῦμεν τί γενήκασιν, οἱ κακοποδομένοι.
Α῍ς πᾶμαν νὰ τοὺς εὕρωμεν εἰς τὸ βουνὶ ἀπάνω,
Τ' Ἀφέντη τὴν παραγγελιὰν, γιὰ τώρα δὲν τὴν κάνω.

Είπε νὰ στέκωμεν ἐδῶ, ὥστ᾽ ὅπου νὰ γιαγύρῃ,
 Μ᾽ ἂς πᾶμε νὰ τὸν εὕρωμεν, τὸν πικραμένον κύρι.
Γιατὶ σὰν σφάξῃ τὸ παιδὶ, νὰ κάμῃ τὴν θυσία,
 Παρηγοργιαῖς πολλῶν λογιῶν τοῦ κάνουσί νε χρεία.
Ἂν ἀπομένῃ μοναχὸς, σφάζεται δίχως ἄλλο,
 Κατέχετέ το, δὲν βαστᾷ, τέκνου καϋμὸν μεγάλο.

ΣΟΦΕΡ.

Ἂς πηαίνωμεν προθυμερὰ, τοῦτ᾽ ἡ βουλὴ μ᾽ ἀρέσει.
 Μὰ σώπ᾽ αὐτοὶ ὁπ᾽ ἔρχονται, γελοῦσινε ἢ κλαῖσι;
Ε᾽τοῦτος εἶν ὁ Ἀβραὰμ, τίς τ᾽ ἀκλουθᾶ ὀπίσω;
 Σύμπαν δὲν εἶν᾽ ὁ Ἰσαάκ; ἄφες νὰ τοῦ γροικήσω.
Ὦ Βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν, τιμὴν καὶ δόξαν νἄχῃς,
 Ἐγλύτωσες τὸν Ἰσαὰκ, ποῦτον παιδὶ τῆς μάχης.
Χαρὰ στὴ μοῖρα σ᾽ Ἀβραὰμ, τώρα στὰ γερατιά σου,
 Μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην σου, μὲ τὰ καμώματά σου.

ΑΒΡΑΑΜ.

Καλὰ συναπαντήματα, δοῦλοί μου, ἂς χαροῦμεν,
 Θεὸν ναὐχαριστήσωμεν, καὶ νὰ δοξολογοῦμεν.
Ἄμε Σύμπαν ὀγλίγωρα, καὶ κεῖ θέλεις φωνάξει,
 Γλυκιὰν φωνὴν, μὴ φοβηθῇ ἡ Σάῤῥα καὶ τρομάξει.
Καὶ ὡς δῇς τὴν Σάῤῥαν γέλασε, καὶ ἀπὸ μακρ᾽ ἂς γνωρίσῃ,
 Πῶς τὸ παιδ᾽ εἶναι ζωντανὸν, καὶ ἐγίνη δίκαια κρίσι.

ΣΥΜΠΑΝ.

Δὲν θέλω ἑρμήνευμα ἐγὼ, καὶ τὰ καλὰ μαντάτα,
 Κατέχω νὰ τῆς τὰ εἰπῶ, φωνάζωντας στὴν στράτα.

ΑΒΡΑΑΜ.

Ἂς σπουδάξωμεν καὶ μεῖς νὰ μὴ σκοτεινιασθοῦμεν,
 Τὸ σπῆτ᾽ ἀλλοιῶς τ᾽ ἀφήκαμεν, καὶ ἀλλοιῶς πᾶν᾽ ἀτόβρῦμε.

ΑΝΤΑ.

Ποιὰν ςράταν, ποιὸν δρόμον νὰ κρατῶ, ποιὸν κάμπον, ποιὸ
Νὰ πᾶ ναυρῶ τὸν Ἀβραὰμ μὲ τὸ παιδὶ ὁμάδι; (λαγκάδι,
Τοὺς κάμπους τάχα νὰ θωρῶ, στὰ λαγγάδια, νὰ στρέψω;
Ἤ τάχα στὰ ψηλὰ βουνὰ, νὰ μπῶ νὰ τοὺς γυρέψω;
Πόδια μου δυναμώσετε, γλίγωρα πορπατεῖτε,
Καὶ γόνατα στρατεύσετε, νὰ πᾶτε νὰ τοὺς βρῆτε.
Τῆς Σάῤῥας στέκει νὰ χαθῇ, ψυχὴ καὶ τὸ κορμί της,
Γιὰ τὴν θυσίαν τὴν μελετοῦν, νὰ κάμουν τὸ παιδί της.
Καὶ ἂν περάσῃ καὶ ταχὺ, καὶ δὲν τοὺς δῇ νάρθοῦσι,
Ἀποθαμένην καὶ νεκρὰν, ἔρχονται νὰ τὴν βροῦσι.
Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὅπου γλακᾷ, γελᾷ, καὶ χαχαρίζει,
Καὶ κράζει μὲ τὰ χέρια του, δείχνει πῶς μὲ γνωρίζει;
Ὁ'λόμοιος εἶναι Συμπὰν, καὶ μοναχὸς γιαγέρνει,
Ἡ ἐτρελάθη, ἢ καλὸν μαντάτο μᾶς ἐφέρνει.

ΣΥΜΠΑΝ.

Ἄ'ντα, ποιὰ τύχη σ' ἔφερε, στοῦτο τὸ μονοπάτι,
Καὶ εἶναι πίκρα καὶ χολὴ ἡ ὄψις σου γεμάτη;
Ἡ' Σάῤῥα τάχ' ἀπόθανε, κ' ἦλθες νὰ πῇς μαντάτον;
Ἐγὼ βαστῶ ἄλλο καλὸν, κ' ὅλον χαραῖς γεμάτον.
Ἀ'φέντης μας καὶ τὸ παιδὶ, Θεὸν ἐπροσκυνῆσαν,
Στὸν πόλεμον τὸν σημερνὸν ὁλότελ' ἐνικῆσαν.
Κ' ἐπέμψασιν ἐμέν' ὀμπρὸς, νὰ φέρω τὸ μαντάτο,
Ποῦναι χαραῖς, παρηγοριαῖς, καλαῖς καρδιαῖς γεμάτο.

ΑΝΤΑ.

Ὦ' Κύριε παντοδύναμε, Ἀφέντη τῶν πραγμάτων,
Δόξα στὴν εὐσπλαγχνίαν σȣ, καὶ εἰς τὸ γλυκὺ μαντάτον.
Ποῦ πέμψες ἀνηπόλπιστα, κ' ἐξφνικὰ στὴν Σάῤῥα,
Ποῦ τὴν ἠφάνισ' ὁ καϋμὸς, καὶ τοῦ παιδιοῦ ἡ τρομάρα.

Ο'πουρχουμουν στὸν 'Αβραὰμ, νὰ πῶ νὰ τὸ κατέχῃ,
Πῶς εἶν' στὴν ὕστερ' ἀναπνιὰν, καὶ γλυτωμὸν δὲν ἔχει.
Σύμπαν καὶ καλοπέμουτο, μὴν εἶσαι σὰν χαϊμένος;
Τί ἔκαμεν ὁ 'Αβραὰμ, κ' εὐγῆκε κερδεμένος;

ΣΥΜΠΑΝ.

Δὲν εἶν' καιρὸς νὰ σοῦ μιλῶ, ἐδῶ στὸ μονοπάτι,
Μ' ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀφοκρασθῇς, ἀκλούθα, καὶ πορπάτει.
Α'φήνωσε καὶ δὲν μπορεῖς, ἀπόμεινε στὴν στράτα,
Δὲν θέλουσι παραθεσμιὰ ποτὲ καλὰ μαντάτα.

ΣΑΡΡΑ.

Βοηθᾶτέ μου νὰ σηκωθῶ, κράτει μ' ἀπὸ τὸν ὦμον,
Κοντὰ στὴν στράταν κάτζεμε, νὰ συντηρῶ τὸν δρόμον.
Γιὰ νὰ ῥωτ' ὅσους καὶ ἰδῶ, ἐκείνους ποῦ περνοῦσι,
Γιὰ τὸ φρικτὸ μυστήριον, ἂν ξεύρουν νὰ μοῦ ποῦσι.
Τάμαρ καϋμένη κάτεχε, ἡ ὄρεξίς μοῦ λέγει,
Μαντάτο τῆς παρηγοριᾶς, γιὰ λόγου μου στρατεύει.
Καὶ σὰ δαμάκ' ἀλάφρωσιν γροικῶ στὰ σωθικά μου,
Καὶ σὰν ἀέρα καὶ δροσιὰν, τριγύρω στὴν καρδιά μου.

ΤΑΜΑΡ.

Γροικᾷς Κυρά μου σὰν φωνὴ, π' ἀντιλαλεῖ στὴν βρύσι;
Θωρεῖς ἐκεῖνον ποῦ γλακᾷ, κοντὰ στὸ κυπαρίσσι;

ΣΑΡΡΑ.

Ε'κεῖνος εἶν' δοῦλός μας, σώπενε νὰ γροικήσω,
Τὰ μᾶς φωνάζει, δὲν μπορῶ νὰ τὰ ξεκαθαρίσω.

ΤΑΜΑΡ.

Κυρὰ καλῶς τὸ δέχθηκες, τὸ τέκνον συντροφιάζει,
Καλὰ μαντάτα μᾶς βαστᾷ, χαραῖς χαραῖς φωνάζει.

ΣΑΡΡΑ.

Ὤφου καρδιᾶς ἀπόκτυπος, ὥστε νὰ μοῦ σιμώσῃ,
Καὶ τί μήνυμα ἔρχεται ὁ δοῦλος νὰ μοῦ δώσῃ;

ΣΥΜΠΑΝ.

Κυρὰ τὰ συχαρίκια μου, ἐπᾶναι τὸ παιδί σου,
Ἐδῶ σιμὰ ἡ ζῆσις σου, κ' ἡ παρηγόρησίς σου.
Οἱ πόνοι καὶ τὰ βάσανα, τὰ κλάϋματα κ' ἡ πίκρα,
Ὅλα χαραῖς, ὅλα δροσαῖς, σήμερον ἐγινῆκα.
Τυχαίνει νὰ συμμαζωχθοῦν, φίλοι δικοὶ ὁμάδι,
Ν' ἀποδεκτοῦν τὸν Ἰσαὰκ, ποὖρχετ' ἀπὸ τὸν ᾅδη.
Ἐπᾶ σιμὰ ὁ Ἰσαὰκ, ἐπᾶ χαραῖς μεγάλαις,
Ἐπᾶν τὸ κανακάρικο, κ' ἄνοιξε ταῖς ἀγκάλαις.

ΣΑΡΡΑ.

Ὢ τί μαντάτο τὄφερες, ὢ τί μαντατοφόρος,
Καὶ κάμπος ὁποῦ γίνηκε, τὸ γρυνιασμένον ὄρος;
Δόξα ἐν ὑψίστοις τῷ Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
Ὁποὖδειξες τοῦ Ἀβραὰμ, σπλάγχνος κ' ἐλεημοσύνη.
Ὁποῦ λυπήθης σήμερον, κ' ἐμὲ τὰ γερατιά μου,
Καὶ ἔπαυσες τοὺς πόνους μου, κ' ὔγιανες τὴν καρδιά μου.
Εὔσπλαγχνε, πολυέλεε, δοξάζω τ' ὄνομά σου,
Ἐδῶ στὴν γῆν, τοὺς οὐρανοὺς, ἂς γένῃ τὸ θέλημά σου.
Δὲν ἠμπορῶ νὰ καρτερῶ, νὰ στέκω, ν' ἀναμένω,
Πᾶ ν' ἀπαντήσω τοῦ παιδιοῦ, ἢ ἀπὸ τὸν νοῦ μου βγένω.
Ἐπᾶν ὁ κανακάρης μου, ὤφου, ἡ ψυχή μου βγένει,
Καὶ ἡ καρδιά μου δὲν βαστᾷ, τόσην χαρὰν ποῦ μπένει.
Κράτει μ' ἐπᾶ στὰ χέρια σου, ὁποῦ μ' ἀκουμπισμένη,
Ἄφες με, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν γροικῶ κ' ἡ ψύ μου βγένει.

ΙΣΑΑΚ.

Μάννα μ' ἐπᾶ τὸ τέκνον σου, ὅλο χαραῖς γεμάτον,
'Ανάστησέν το ὁ Θεὸς, ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πάτον.
Δὲν μοῦ μιλεῖς; δὲν μοῦ γελᾶς; καὶ δέν με κανακίζεις;
Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ 'Ισαὰκ, Μῆτερ δέν με γνωρίζεις;
Τὰ περασμένα διάβησαν, καὶ τὰ γραμμέν' ἐλυώσαν,
'Επαύσασι τὰ κλάϋματα, τὰ βάσαν' ἐτελειώσαν.
Α῎ς τὴν χαροῦμεν σήμερον, ἐτούτην τὴν ἡμέραν,
Καὶ ἀπὸ τὸν ᾅδην ἔρχομαι, καὶ ζωντανὸν μ' ἐφέραν.

ΣΑΡΡΑ.

Υἱέ μου, ἂς σ' ἀγκαλιασθῶ, καὶ ἂς σὲ γλυκοφιλήσω,
Τ' 'Αφέντ' ὁποῦ σὲ γλύτωσε, ἂς πᾶ νὰ εὐχαριστήσω.

ΑΒΡΑΑΜ.

Γυνή μου τί σοῦ ἔλεγα, στὸν περασμένον θρῆνο,
Κ' ἐσύ με κατεδίκαζες, κ' ἐβάρενές μου, κρίνω.
Ο῾π' ἔχει θάῤῥος στὸν Θεὸν, κ' ἐλπίζει στ' ὄνομά του,
῍Ας βλέπεται νὰ μὴν εὐγῆ, ἀπὸ τὸ θέλημά του.
Α῎φησε τ' ἀγκαλιάσματα, καὶ τὰ φιλιὰ τὰ τόσα,
Καὶ ἄμε νὰ δώσῃς εὐχαριστιὰν, μὲ τὴς καρδιᾶς τὴν γλῶσσα.
Α῎ς πᾶμεν νὰ δεώμεσθεν, τούτην τὴν νύκταν ὅλην,
Καὶ τὸ ταχὺ νὰ κάμωμεν, τζ' ἀνάστασις τὴν σκόλην.
Α῎ς προσκυνοῦμεν τὸν Θεὸν, μὲ φόβον καὶ τρομάρα,
Μὲ νήστιαις καὶ μὲ δέησες, κ' ἤλυωσεν ἡ κατάρα.
Ποιὸς νοῦς, ποιὰ γνῶσι, ποιὰ πνοὴ, ποτὲ μπορεῖ νὰ σώσῃ,
'Ωσὰν τυχένει τοῦ Θεοῦ, εὐχαριστιὰν νὰ δώσῃ;
Οὐδὲ καπνίσματα μποροῦν, οὐδὲ κεργιὰ οὐδὲ θρόνοι,
Τὸν κόσμ' ὅλον νὰ βάλωμεν, στὴν τράπεζαν δὲν σώνει.
Ο῞,τι τοῦ δώσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ νἄν ἀπὸ καρδιᾶς σου,
Τὴν ὄρεξίν σου συντηρᾷ, ὄχι τὸ χάρισμά σου.

Α῍ς πᾶμεν τὸ ἀνδρόγυνον, τὸ τέκνον, καὶ οἱ ἄλλοι,
Τ' Ἀφέντη μας νὰ δώσωμεν εὐχαριστιὰν μεγάλην.
Εἰς τὴν χαρὰν τὴν εἴδαμεν τὴν σήμερον ἡμέρα,
Δόξα σοι πάντα δόξα σοι, ὦ Πλάστη καὶ Πατέρα.
Ὁ Κύριος τῶν οὐρανῶν τιμὴν καὶ δόξαν νἄχῃ,
Ὁποῦ ποτὲ μὲ δοῦλόν του, δὲν θὲ νὰ κάμη μάχη.
Δόξα καὶ προσκυνήματα, κὶ Ἀγγέλων ὑμνῳδίαι,
Νἆναι σὲ σένα τὸν Θεὸν κὶ Ἁγίων εὐλογίαι.
Σὲ σένα τὸν ἀπρόσιτον, Πατέρα καὶ Θεόν μου,
Τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην μου, κὶ ἄξιον παντουργόν μου.
Ἐ'σένα θέλομεν ὑμνεῖ, καὶ θέλομεν λογιάζει,
Κ' εἰς πάντας τοὺς αἰῶνάς σου σὲ θέλομεν δοξάζει.

ΤΕΛΟΣ.